Majoratul Ségolènei – Cristian M. Teodorescu

17 September 2009 799 views 10 Comments 75%

1. *De ce iubim femeile? Sunt frumoase, sprintene şi spirituale; puternice şi sensibile, se prăbuşesc atunci când te aştepţi mai puţin şi se ridică atunci când te aştepţi şi mai puţin.*

Ségolène este înaltă şi blondă. Seamănă cu mai toate fetele din generaţia ei, exceptându-le pe cele care nu sunt înalte şi blonde, şi care sunt fie înalte şi brunete, fie înalte şi roşcate. Ségolène are ochii mari, verzi, privind încruntaţi ecranul bleumarin. Ségolène are mâinile fine, manichiură recentă şi fosforescentă; una din mâini strânge joystick-ul, iar cealaltă bâjbâie deasupra tastaturii.

“Ultima Revoluţie Economică” sună subiectul afişat pe ecran.

Şi Ségolène trebuie să scrie câte ceva despre această Ultimă Revoluţie Economică. Subiect unic de bacalaureat. Proba finală de Economie-Istorie-Filosofie.

“Cineva mă iubeşte”, îşi spune. *Nici ea nu ştie de ce*.

“În trecut”, se hazardează ea (nu-şi poate aminti cât de În trecut: acum zece, o sută sau o mie de ani?) “societatea era organizată patriarhal, adică bărbaţii deţineau supremaţia. Motivul principal al acestei supremaţii” (aici cam bâjbâie, începe să-şi roadă o unghie, apoi îşi aminteşte că abia ieşise de la manichiurist) “era faptul că supravieţuirea speciei depindea în mare măsură de forţa fizică brută, capacitatea de concentrare, de egoismul şi de violenţa bărbatului, indiferent dacă era vorba de societăţile bazate pe vânătoare, agricultură, industrie grea sau microelectronică. Războaiele accentau această stare de fapt. Numai bărbaţii puteau ucide cu sânge rece sau suporta duritatea vieţii pe front.”

Este destul de bine. Până acum.

La naiba, se gândeşte şi trebuie să trec prin tot chinul ăsta fix de ziua mea.

18 ani. De vreo câteva ore, Ségolène este majoră.

“Treptat”, reia după o scurtă pauză dedicată observării noilor ei pantofi cu tocuri ajustabile, “sectorul terţiar, care implică activităţi de servicii, comerţ, contabilitate, consultanţă, relaţii cu publicul – a căpătat din ce în ce mai multă importanţă. În aceste activităţi, femeile erau de departe mult mai performante decât bărbaţii.”

Mai era ceva, parcă era vorba despre faptul că şi în aceste sectoare economice bărbaţii avuseseră rolul predominant, dar fusese vorba de bărbaţii care se apropiau de andropauză şi deci erau foarte sensibili la femeile foarte tinere. Drept care – dar aici Ségolène nu-şi putea imagina cum s-ar fi putut întâmpla una ca asta – foarte multe femei tinere au fost promovate în posturi-cheie şi au folosit aceste poziţii, precum şi influenţa pe care o aveau asupra şefilor lor ierarhici, combinate cu solidaritatea feminină (atunci când şi-au dat seama că n-avea nici un rost să se concureze între ele), ca să-şi asigure supremaţia reală asupra economiei mondiale. Însă cum lucrurile nu îi erau prea clare, Ségolène decide să nu scrie nimic despre aceasta.

“Se inventase tot ce era de inventat”, continuă ea sec. “Din acel moment, producţia a devenit în întregime robotizată. Roboţii iniţiali, integral mecatronici, greoi şi previzibili, concepuţi de ultimii bărbaţi activi, au creat alţi Roboţi, biomecatronici, flexibili şi adaptabili, cu ajutorul femeilor. Aceştia, împreună cu femeile care între timp câştigaseră supremaţia tehnologică şi economică, au dus la dezvoltarea Automaţilor, Autonomaţilor, a Elbioţilor şi în cele din urmă a Superbioţilor şi Partandrilor, care reprezintă generaţia actuală a Inteligenţiei Artificiale.”

Recitește. Nu prea se înţelegea nimic, dar începe să nu-i pese prea tare.

Apăsă tasta “Terminat” şi se pregăteşte să se ridice de la pupitrul de examen. Însă ecranul roz îi afişează o întrebare albastră:

“Dat fiind că aţi afirmat că bărbaţii sunt egoişti şi violenţi, cum s-a putut produce tranziţia spre supremaţia femeilor?”

O avertizase Mama ca la examenul acesta nu-i va fi chiar aşa uşor.

- “Vezi că de anul trecut i-au permis Ordinatoarei să-ţi pună întrebări pe marginea răspunsurilor pe care le dai. Trebuie să te pregăteşti pentru orice fel de asemenea întrebări, pentru că răspunsul la ele conteza mai mult decât enunţul iniţial.”

Şi dacă nu ia bacul, ce se întâmplă? Oricum, Mama are suficienţi bani ca să mai trebuiască şi ea să-şi imagineze că va lucra vreodată.

Şi totuşi, nu. Perspectiva de a sta acasă la Mama şi de a depinde de ea nu este prea surâzătoare. Trebuie să ia bacul, să-şi poată găsi un Serviciu, nu atât pentru bani, cât pentru independenţa pe care această situaţie i-ar fi oferit-o. Colege de serviciu, altă lume, cunoştinţe noi. Ségolène trebuie să se concentreze. Vrând-nevrând, îşi reaminteşte de cele ce nu scrisese şi încearcă să-şi imagineze bărbaţi trecuţi de prima tinereţe, dominaţi de femeile tinere cu care se înconjurau şi pe care le lăsau treptat să ia decizii în locul lor.

“Când societatea s-a axat numai pe comerţ şi servicii, la momentul iniţial bărbaţii au avut şi aici rolul predominant. Numai că bărbaţii care depăşiseră un anumit statut social în noua societate depăşiseră şi vârsta creativităţii. În aceste condiţii, psihicul masculin nu poate evolua decât în două direcţii: fie spre vicii şi neseriozitate, fie spre pedanterie şi rigurozitate extremă. Bărbaţii cu putere de decizie erau fie nefiabili, impulsivi, dezordonaţi şi nemotivaţi, fie la extrema cealaltă, inflexibili, cu idei fixe. Nici una din aceste atitudini nu poate duce la performanţă în Economia Modernă. Aici este nevoie de o anumită rigurozitate, dar nu extremă; de multă flexibilitate, însă fără a permite dezordinii absolute să se instaleze. Ambele tipuri de bărbaţi pe care le-am menţionat înainte aveau însă ceva în comun: erau extrem de sensibili la femeile tinere, cu care s-au şi înconjurat. Aceste femei, constituind eşalonul doi al puterii, au reuşit să-i izoleze pe capii companiilor şi organizaţiilor care le promovasera şi să le ghideze în întregime acţiunile. În acelaşi timp, aceste femei de avangarda au reuşit să-şi intensifice relaţiile între ele, astfel încât foştii lideri masculini n-au mai avut nici o şansă în momentul în care s-a declanşat Revoluţia economică. Aceşti bărbaţi s-au trezit dintr-odată fără amante, soţii, acces la conturi şi putere; cei recalcitranţi au fost uşor de prins în hăţişurile administrative, învinuiţi pentru o multitudine de fraude şi condamnaţi la ani grei de puşcărie, de unde n-au prea mai ieşit.”

Ségolène se opreşte aici (”Terminat”), aşteptând verdictul Ordinatoarei.

“Argumentaţi de ce acest fenomen nu s-a produs din nou, cu polaritate inversă.”

Ségolène traduce pentru sine: în mod normal, ciclul ar fi trebuit să se reia cu sexele inversate. Adică: femeile situate acum în poziţii de decizie şi trecute de o anumită vârstă ar fi trebuit să se înconjoare de bărbaţi tineri, care treptat le-ar fi subjugat şi le-ar fi îngenuncheat.

“Robotizarea şi genetizarea au intervenit la momentul oportun, permiţând crearea Partandrilor, masculi perfecţi din toate punctele de vedere. Cu un sortiment variat de Partandri disponibili în comerţ, nu a mai fost necesar ca femeile să mai cultive bărbaţi sălbatici sau Avortoni în preajma lor. Bărbaţii sălbatici au fost izgoniţi din civilizaţie…”

Iar Ségolène îşi aminteşte de mătuşa Patricia… Mătuşa Patricia care trăieşte cu un Avorton. Sau cu un bărbat sălbatic, naiba să-i ia, care-o fi diferenţa?

“… în vreme ce Avortonii sunt crescuţi în colonii, în scopul unic al producerii de material genetic. În acel moment, femeile au devenit independente din toate punctele de vedere.”

“Naşterile de copii de sex masculin au fost eradicate în momentul când toate parlamentele şi guvernele au fost formate exclusiv din femei, adepte ale Noii Ordini Mondiale. Imediat ce se dovedeşte că un produs de concepţie este de sex masculin, mama este obligată să avorteze.

Avortonul este recuperat şi crescut în utere artificiale, alimentat cu vitamine care să-i accelereze creşterea. Un Avorton ajunge la maturitate sexuală după cinci ani, faţă de cincisprezece ani în medie pentru un bărbat sălbatic. Avortonii sunt crescuţi în colonii şi periodic li se extrage materialul genetic – spermă – care este analizat, pus în conservare şi folosit pentru reîncărcarea periodică a Partandrilor."

Avortonii trăiesc în medie douăzeci de ani; nu mor de moarte naturală, ci se ucid între ei, cei tineri sfâşiindu-i pe cei mai în vârstă pentru a câştiga supremaţia turmelor. Asta Ségolène nu mai scrie. Nu este prea legat de subiect. Însă printre meseriile pe care Ségolène şi-ar dori să le practice, se afla şi aceea de biolog pe lângă coloniile de Avortoni.

"Terminat". Ségolène abia aşteaptă să termine o dată şi cu proba asta. Începe să nu mai aibă nici o îndoială că va lua bacul. La matematică făcuse perfect: reuşise să demonstreze că suma cifrelor unui număr divizibil cu trei este tot un număr divizibil cu trei şi că unind mijloacele laturilor unui triunghi echilateral se obţine tot un triunghi echilateral. Iar la aerobic se clasase a doua pe liceu.

"Revolta lui Bartolomeu" afişează ecranul cu verde, de această dată.

"Bartolomeu", scrie Ségolène, "făcea parte din etnia ţiganilor, etnie acum dispărută de pe mapamond. Caracteristica principală a acestei etnii era faptul că era refractară la progresul tehnologic şi închistată în normele patriarhale. În momentul când bărbaţii sălbatici au fost izgoniţi de lângă femei şi marginalizaţi, mulţi dintre ei s-au refugiat la marginea societăţii şi s-au amestecat cu triburile ţigăneşti nomade. Unii dintre aceşti bărbaţi sălbatici încă deţineau cunoştinţe de tehnologie, însă le lipsea spiritul de iniţiativă şi aventură; ţiganii aveau spirit de iniţiativă, egoism şi impulsuri atavice, însă erau incapabili să asimileze noţiuni avansate de tehnologie sau organizare socială, alta decât cea care le fusese transmisă din generaţie în generaţie. Bartolomeu a realizat că înconjurându-se cu tehnologi exilaţi din societate, ar fi putut dobândi putere pentru etnia lui. În câţiva ani, etniile ţigăneşti de pe lângă marile centre industriale s-au organizat în adevărate armate disciplinate, dispunând de arme sofisticate şi de modalităţi de comunicare variate, de la microcipuri implantate la semnale cu fum. Bartolomeu a declanşat revolta într-o noapte de Anul Nou şi în scurtă vreme toate centrele nevralgice ale principalilor puteri economice au căzut în mâna ţiganilor şi ale tehnologilor exilaţi. Această dominaţie, însă, nu a durat mult. Femeile şi Inteligheţia au trimis armate peste armate de Automaţi, Autonomati şi Partandri; armata ţiganilor şi ex-tehnologilor nu se putea coordona în defensivă, ci numai în ofensivă; în plus, Bartolomeu s-a îndrăgostit de o femeie-spion, care aparent le îmbrăţişase cauza doar pentru a-l neutraliza. Etnia ţiganilor şi resturile de tehnologi masculi au fost nimiciţi până la unul. Din acel moment, nu a mai existat nici un pericol pentru Noua Societate a femeilor şi Inteligheţiei."

Ségolène mai apăsă o dată "Terminat", apoi nu-i vine să-şi creadă ochilor.

"Promovat cu nota 8,50″ afişează ecranul. Cu roşu aprins.

Ségolène se ridică în grabă, parcă temându-se că Ordinatoarea s-ar putea răzgândi.

2. *Fără femei, am fi precum stâncile fără muşchi, precum mâncarea fără miros, ca Pământul fără viaţă. Ca spaţiul fără timp.*

Afară o aşteaptă Mama. Nu-i adresează nici o întrebare: este sigură că Ségolène s-a descurcat şi de data aceasta. Doar este fiica ei. Nu se poate spune că Mama îi doreşte Ségolènei tot binele din lume: este doar extrem de convinsă că Ségolène va beneficia de tot acest bine.

Mama a reuşit la vârsta de patru ani să-şi izgonească tatăl, unul din ultimii sălbatici care au mai trăit în nord-estul Franţei. A reuşit să se comporte în aşa fel încât acesta pur şi simplu într-o zi n-a mai venit acasă. L-au revăzut după doi ani căutând prin gunoaie, alături de alţi câţiva sălbatici care se furişau şi dispăreau scheunând ori de câte ori o femeie se apropia de ei înarmată cu un par, o coadă de mătură, un revolver sau pur şi simplu privirea şi vocea. L-au mai revăzut după încă trei ani la un azil unde mama Mamei a semnat că renunţă definitiv la proprietatea asupra lui şi că acceptă să fie lobotomizat şi trimis într-o colonie. Acolo probabil că n-a avut zile prea multe: gârbov şi slăbit cum îl văzuse ultima dată, n-avea nici o şansă în fata Avortonilor tineri, bine hrăniţi, cu dinţi proeminenţi şi gheare ascuţite.

Mama mamei s-a comportat ciudat după această renunţare; la serviciu a dat dovadă de dezinteres şi a fost concediată din slujba – oricum, prost plătită – de secretară. S-a apucat de droguri şi a ajuns şi ea într-un azil, unde s-a sinucis.

După aceasta, Mama se educase singură; la opt ani absolvea Contabilitatea, la zece ani Gestiunea, la unsprezece licenţa în Relaţii cu Publicul şi în Fenomene Bursiere, la doisprezece toate cele trei masterate de Marketing, Management şi ştiinţe Politice. La paisprezece ani era Prim Asistent a filialei Macrosoft din Italia; la şaisprezece ani dobândise 20 % din acţiunile companiei şi ocupa poziţia de Director Executiv pentru Austro-Ungaria. Iar la douăzeci de ani se retrăsese în Grecia, trăind numai din acţiuni şi tranzacţii bursiere. Acolo îşi cumpărase primul Partandru, pe care dăduse o avere şi care i-o dăruise pe Ségolène, după trei încercări nereuşite soldate cu Avortoni. După naşterea Ségolènei decisese că nu va mai avea alţi copii şi se mutase înapoi în Franţa, sacrificând clima din Grecia pentru educaţia copilei.

- Să mergem, îi spune Ségolènei – şi urcă amândouă în maşină.

- Mamă, chiar nu te interesează cum a fost?… întreabă Ségolène.

- Chiar deloc. Ştiu că te-ai descurcat. Te cunosc mult mai bine decât îţi dai tu seama, fata mea. Şi acum avem de făcut ceva la fel de important ca examenul tău de bacalaureat.

Mama trece drept o femeie de o sobrietate exemplară. Mai ales de când a trecut de treizeci şi cinci de ani. Se îmbraca numai în taioare negre, cu bluze în culori pastelate. Îşi ţine părul strâns într-un coc impecabil, iar fardul îi este cel mai discret posibil. Bineînţeles că, având o asemenea mamă, Ségolène se îmbraca în cele mai ţipătoare culori cu putinţă, se fardează foarte strident, iar părul nu şi-l piaptănă niciodată. Ségolène îşi reface fardul violet de pe lângă ochii verzi în oglindă retrovizoare.

- Te-ai mai gândit ce model îţi doreşti? Întreabă Mama. Te-ai uitat pe cataloagele pe care ţi le-am adus ieri?

- Nu, mamă. Ştii – am avut examene.

- Uită-te acum. Le găseşti în mini-biblioteca.

Ségolène apucă fără prea tragere de inimă un DVD şi-l introduce în fanta Ordinatoarei de bord. Pe ecran încep să se perinde imagini de bărbaţi îmbrăcaţi, apoi doar în slip, apoi dezbrăcaţi. Unii dintre ei cu erecţii frumuşele, alţii nu. Însă toţi au tenul bronzat exact cât trebuie (exceptându-i pe cei de rasă africană) şi muşchii proeminenţi. Îndreptând pointerul joystick-ului pe fiecare model se deschide o casetă prezentând caracteristicile tehnice: generaţia de procesor, tipul de biointerfaţă, viteza de reacţie, limbi cunoscute, FMIT (forţa musculară integrată totală), coeficientul de docilitate, factorul de rebeliune, timpul de viaţă, numărul de reîncărcări cu material genetic, coeficientul de inteligenţă mediu.

Însă pe Ségolène toate aceste caracteristici n-o interesează. “Să fie ieftin şi bun”, îi spusese odată Mamei, iar ea îi replicase că nu se uită la bani pentru fericirea singurei ei fete.

- Ne oprim la biserică, anunţă Mama. Trebuie să mulţumim Inteligenţiei pentru examenul tău.

Ségolène protestează: Mamă, nu acum, nu azi, hai mai lasă-mă cu biserica…

Iar Mama, cu vocea ei tranşanta cu care anunţa Consiliului de Administraţie falimentul unei companii sau crearea uneia noi:

- Când o să fie vorba de banii tăi, faci ce vrei cu ei. Acum eu decid ce urmează să facem.

Apoi, înmuindu-i-se puţin glasul:

- Ştii bine că nu durează decât un sfert de oră. Eu te-am aşteptat pe ţine două ore în faţa liceului, acum e rândul tău să mă aştepţi niţel.

Şi o sărută şi o ciufuleste şi mai tare.

- Am îmbătrânit, Ségolène. La un moment dat trebuie să înveţi să-ţi fie şi puţin milă de mine.

Pentru o bătrânică, Mama este foarte agilă. Intră în biserică în paşi vioi, îşi descalţă din mers pantofii cu toc şi încalţă tot din mers o pereche de espadrile. Ségolène o urmează fără tragere de inimă, ţinând câteva poze pe care tocmai le imprimase în maşină, întruchipând modele de Partandri, dezbrăcaţi şi plini de dorinţă. Încearcă să le studieze, dar nu se poate opri să-şi observe mama.

Mamă care se îndreaptă spre Icoana Inteligenţiei şi sărută cu pasiune buzele basoreliefului reprezentând Inteligenţia cea cu trei ochi: unul albastru, unul verde şi unul căprui. Apoi îşi introduce cardul de credit în locaşul vertical înconjurat de puf blonziu de sub icoană. Megafoanele tună: Creditul Dumneavoastră A fost Debitat Cu Una Sută Treizeci Şi Şapte De Ruble, apoi începe o muzică antrenantă, de aerobic. Mama începe să danseze, unduindu-şi coapsele şi şoldurile, agitându-şi sânii, propagând mişcarea bustului spre şolduri şi spre fese, apoi înapoi. Ritmul devine din ce în ce mai alert, Mama intra în transă, transpiră şi cocul i se despleteşte. În cele din urmă, muzica aceea antrenantă se opreşte brusc cu un zgomot acut de ghitara electrică şi răpăit de tobe, iar Mama se prăbuşeşte în genunchi cu braţele întinse în formă de V. În liniştea absolută, se apleacă de trei ori, atingând cu palmele podeaua, apoi rămâne încremenită sărutând mozaicul de pe jos întruchipând stilizat aparatul genital feminin. Se zvârcoleşte şi îngână:

- Inteligheņţie, care nu ne vei părăsi niciodată…

- Miliardele de femei nefericite se regăsesc acum în mine…

- Şi suntem toate în culmea fericirii, acum!

- Te slăvim, Inteligheņţie!

- Te iubim!

După care, liniştită şi demnă, se ridică, îşi aranjează cocul ţinând clema între dinţi, apoi îşi trece rujul peste buze. Haidem, îi comandă Ségolènei, care o urmează aiurită.

… Magazinul Samaritain. Şi până la urmă, te-ai gândit la vreun model de Partandru? O chestionează Mama în timp ce urcau scările rulante.

- Nu, Mamă, n-am avut timp, protestează molatec fata. Poate că, dacă văd ceva aici…

- Aici sunt prea multe modele expuse, declară sec Mama. Numai ca să compari caracteristicile a tot ce au ei în stoc ţi-ar lua câteva luni bune.

- Lasă-mă să mă uit întâi, să-i văd în realitate.

Nu-i spune că a mai vizitat magazinul acesta de câteva zeci de ori, cu colegele, chiulind de la liceu.

- Eu cred că ştiu ce-ţi doreşti, spune Mama pe tonul ei categoric dintotdeauna.

Ségolène se gândeşte la Taţii pe care i-a avut, Partandrii Mamei. Mama le dăduse şi nume, însă ei îi place să şi-i amintească în ordine cronologică precum Tatăl Unu, Tatăl Doi şi aşa mai departe. Nici ea nu ştie de ce.

Ea fusese fructul copulaţiei între Mama şi Tatăl Unu, însă nu şi-l aminteşte prea bine. O fiinţă mare şi foarte păroasă, cu un glas profund şi duios în acelaşi timp. Mai ştia că avea o barbă foarte ţepoasă, că avea o constituţie de luptător şi că Mama îl antrena zilnic pentru meciurile de full contact la care participa o dată pe săptămână. Mama i-a spus o dată că a fost cea mai fericită perioadă din viaţa ei. Tatăl Unu era o comoară de bărbat, atent, tandru dar şi cu o anumită doză de imprevizibilitate – şi un excelent luptător. “Era puternic ca un rinocer furios”, iar Mama îşi rotunjise simţitor veniturile în urma meciurilor de full contact: pariuri, cotă parte din costul biletelor de intrare, drepturile de transmisie on-line şi alte indemnizaţii. O singură dată Tatăl Unu se alesese cu o ureche smulsă şi cu nasul spart, însă reparaţia costase o bagatelă faţă de câţi bani aduseseră acel meci. Însă, atunci când Ségolène nu împlinise trei ani, Mama îi făcuse Partandrului Unu o injecţie, chemase Deparazitarea care-l ridicase legat de pat cu macaraua, îl mutaseră într-o dubă cenuşie şi de acolo probabil că la piese de schimb.

- “Descoperisem că începuse să bea”, i-a povestit Mama după vreo zece ani. “În fiecare zi constatăm că lipseau câţiva centimetri buni din sticlele de alcool de prin casă.”

Ségolène se plimbă printre Partandrii expuşi şi evită instinctiv modelul monstru musculos, încruntat, feroce ca un rinocer.

- “Imediat ce constaţi că unui Partandru începe să-i placă să bea, elimină-l. La gunoi, fără nici o părere de rău pentru banii investiţi. Alcoolul le măreşte factorul de rebeliune şi coeficientul de imprevizibilitate. Aceasta este Regula Numărul Unu a Femeii Fericite.”

Ségolène fusese – de fapt – ataşată de Tatăl Doi, iar modele care semănau cu acesta erau expuse peste tot în magazin. Tatăl Doi era foarte înalt, atletic, brunet cu ochi căprui şi cu o privire jucăuşă. Se ocupa de tot ce trebuia în casă: dereticat, gătit şi de fapt în primul rând de ea, de Ségolène. Mama îl păstrase zece ani şi ceva. Era un excelent partener şi în lume, rezervă inepuizabilă de glume şi de spirite (oare de unde îi veneau?), un Tată exemplar. Îşi petrecea practic tot timpul când nu avea cumpărături, mâncare sau curăţenie de făcut, cu micuţa Ségolène, citindu-i eternele poveşti cu prinţese frumoase şi curajoase şi cu prinţi-balauri uriaşi şi ucigaşi; privind împreună cu ea vechile şi minunatele filme tridimensionale cu Bărbie, iniţiind-o în tainele istoriei, în misterele dinozaurilor şi ale Universului. Se pare că era excelent şi în patul Mamei, cel puţin aşa începuse să-şi dea seama Ségolène când, la vârsta pubertăţii, se furişa seară de seară până la uşa dormitorului Mamei că să asculte gemetele dinăuntru. Şi, când două, trei sau patru serii de gemete se epuizau (deşi se întreba mereu: oare mai fac încă o dată?), când sforăitul sonor al Mamei începea să se facă auzit peste susurul lin al respiraţiei Tatălui Doi, Ségolène se furişa înapoi în dormitorul ei.

Plânsese după el, mai ales că fusese vinovată de eliminarea lui.

Ségolène îşi ascuţise auzul tot spionând lângă uşă Mamei şi uneori o auzea pe aceasta spunând cuvinte ciudate:

- “Căluţul meu verzui cu coama mov…”

- “Ornitorincul meu cu exuberanţa autoprogramata…”

- “Stelar chilipir dumnezeiesc…”

Şi urma câte o poruncă:

- “Mâine muţi şifonierul din dormitorul pentru oaspeţi în dormitorul meu, iar pe acesta de aici îl desfaci bucată cu bucată şi faci din el două mese, trei scaune şi un dulap suspendat. Cu ocazia aceasta, zugrăveşti ambele camere şi faci curat prin toată casa. Iar la cină vreau midii cu ciuperci şi friptura de viţel copt la foc mic în sos de Saint Emilion.

Nu după mult timp, Ségolène realiză că tatăl intra într-un fel de transă să execute toate aceste ordine ale Mamei; deşi în mod vizibil îi făcea o mare plăcere să stea cu ea, cu Ségolène acum adolescentă, tot ceea ce-i ceruse Mama avea prioritate absolută.

Sigur, nu era mare descoperire. Dar la vremea aceea nu ştia că avea să înveţe la liceu, la Bazele Bio-Ciberneticii despre cuvintele-cheie sau – mai general vorbind – despre stimulii-cheie care realizau programarea necondiţionată a Partandrilor. La achiziţionarea unui Partandru, orice femeie îşi alegea un set de formule-cheie pentru realizarea ascultării necondiţionate, care erau gravate în memoria nevolatila a produsului şi nu mai puteau fi

modificate niciodată. Idealul era că aceste formule-cheie să fie cât mai neaşteptate şi numai femeia care stăpânea Partandrul să le cunoască.

Aşa că Ségolène, cea de treisprezece ani, agasată o dată că Tatăl Doi nu o baga în seamă deşi tocmai avea multe întrebări să-i pună legate de evoluţia speciilor, teoria relativităţii aplicată în economie şi de exterminarea ţiganilor, ridicase tonul la el, care tocmai căra o poliţă plină cu ghivece de asparagus:

- Căluţul meu verzui cu coama mov… ce-ar fi să dai de pământ cu mizeriile alea pe care le cari acum pe scări?

Iar ghivecele de asparagus se sparseră în cioburi mici; pământul de flori, asparaguşii şi electroviermişorii care-i păzeau de paraziţi se împrăştiară pe scările de marmură albă cu vinişoare azurii.

Nici ea nu ştia de ce făcuse aceasta.

După aceea, căluţul verzui cu coama mov sparse toate geamurile, despică folosind toporul ambele Ordinatoare ale Mamei, dădu foc la trandafirii japonezi din grădină, turnă antigel în supa de fructe de mare şi tocmai se pregătea să vopsească cu violet cele două tablouri Monet ale Mamei. Tablourile au fost salvate de sosirea Mamei, alertată de vecina şi buna ei prietenă Solange; serviciul de Deparazitare sosi în intervalul standard de urgenţă, douăzeci şi trei de secunde. Se aplică procedura de necesitate, în care poliţistele îi despicară capul Tatălui cu o sabie ninja, extraseră cu o gheară ultrarapidă unitatea centrală din hidrocefalul despicat, apoi zdrobiră amalgamul de cipuri şi sârmuliţe pătate cu materie cenuşie sub bocanci.

Mama îi acoperise ochii Ségolènei, însă ea o muşcase şi văzuse tot.

… I-ar fi plăcut un bărbat cum fusese Tatăl Doi. Dar numai amintirea capului despicat cu hidrocefalul şi microcipurile la vedere îi dădeau o anumită stare de iritare care ar fi putut foarte bine evolua spre frigiditate.

“Frigiditatea, flagelul numărul unu al societăţii contemporane” – îşi aminti un titlu idiot de ziar. Şi-şi aminti şi că se spunea că Solange era frigidă.

Mama o lăsase singura să se plimbe prin magazin şi discuta pe un ton scăzut, dar ferm, cu o vânzătoare.

- Un african! se minunează Ségolène în faţa unui model care avea o înălţime de peste doi metri. Era fascinant, din cap până-n picioare şi mai ales între picioare. Oare ce-ar zice Mama dacă?…

- Dar hai să vedem mai departe.

După Tatăl Doi, Mama rămase fără partener vreo câteva luni de-a rândul, creând rumori şi ducând la răcirea completă a relaţiilor cu Solange, care probabil fusese printre colportoarea acestor rumori. Ca să pună capăt acestor zvonuri, Mamă aduse un model sofisticat, comandă specială, un domn grizonat, cu ochelari, puţină burtică şi fundul cam mare. Însă avea şarmul lui.

Ségolène încercă să se ataşeze şi de acest Tată Trei, însă nu reuşi după trauma pricinuită de dispariţia Tatălui Doi. Tatăl Trei nu-i inspiră decât respect.

Era un savant, un om de cultură, istoric, poliglot (vorbea vreo sută cincizeci de limbi), poet în timpul liber şi activ filosof. Ségolène nu reuşea să-şi dea seama dacă exista ceva din ştiinţa sau din cultura oamenilor pe care Tatăl Trei să nu le cunoască şi asupra căruia să n-aibă o părere avizată, formată din sinteza tuturor criticilor şi curentelor care circulaseră pe marginea subiectului respectiv. Citea şi în ea, în Ségolène, ca într-o carte deschisă. Mama îi lăsase Partandrului opţiunea să se ocupe foarte mult timp de educaţia Ségolènei, însă ea nu se simţi niciodată tratată ca o fiică, ci mai degrabă ca un fel de nepoată, de elevă sau – mai grav – ca un fel de elev din epoca în care şi bărbaţii mergeau la şcoală. Dar învăţase să-l respecte, pentru că avea o conduită ireproşabila, un limbaj elegant deşi pe înţelesul tuturor, iar glumele lui erau evoluate şi spirituale. Mare parte din reuşita ei de la bac de astăzi i-o datora acestui Tată Trei.

Ségolène nu se mai furişa la uşa dormitorului mamei. Nu pentru că n-ar fi fost curioasă cum s-ar fi descurcat acest bătrânel simpatic şi cu prestanţă în dormitorul conjugal, după Superman-ii care l-au precedat. Însă îi fu frică să nu afle vreo formula-cheie a lui, pe care s-o folosească în vreun moment de rătăcire emoţională. Nu pentru că i-ar fi fost teamă să-l piardă; însă învăţase respectul faţă de o entitate erudită şi spirituală, chiar dacă aceasta entitate era urmaşa Roboţilor şi Autonomaţilor.

În fiecare seară, pe perna din dormitorul mamei se afla o nouă poezie caligrafiată de el. O dată pe săptămână producea câte un tablou înfăţişând-o pe Mama fie în chip de amazoană, fie în postura de împărătească, fie în viziune cubistă. Felurile de mâncare pe care le gătea el erau adevărate opere de artă, de la trufele cu caviar şi sos de creveţi până la curcanul umplut cu ananas, papaya şi struguri marinaţi în vin de Bordeaux. În cei doi ani în care îl folosiră, scrise două tratate de teoria relativităţii în economie, unul de tranzacţii cuantice la bursă şi unul de teoria haosului în administraţia publică.

După aceşti doi ani, însă, Mama declară:

- “M-am plictisit şi de asta. Mă face să mă simt idioată. Şi unde mai pui că poeziile lui au început să se repete.”

Ségolène, care începuse să se culpabilizeze pentru orice, se gândi atunci că Mama auzise cum cu o seară înainte Tatăl Trei îi povestise ei, Ségolènei, o poveste de pe vremuri. Era vorba de o femeie şi de un bărbat care se iubeau, însă ea moare accidentată de un automobil. El construieşte o maşină a timpului cu care să o salveze. Reuşeşte aceasta numai cu preţul intrării în coliziune cu maşina timpului în automobilul ucigaş şi moare în accident. Ségolène nu dormise toată noaptea după ce ascultase povestea aceasta.

De data aceasta nu mai chemară Deparazitarea. Tatălui Trei i se explică situaţia de către Mama bătând uşor nervos din degetele picioarelor, după care el îşi luă rămas bun cu cea mai mare tandreţe posibilă de la Ségolène, ştergându-şi ochelarii aburiţi, îi spuse:

- “Îţi doresc să trăieşti în cea mai bună din lumile posibile. Şi să ştii că nimic pe lumea asta nu este precum pare.”

Apoi o salută decent pe Mama, adăugând şi o frază de genul: Vei fi caldă mereu în inima mea sau Inima mea va fi caldă mereu pentru tine – îşi îmbrăcă unul din pardesiile lui gri, îşi puse pălăria, chemă un taxi şi-i dădu adresa de la Serviciul Central de Deparazitare.

Ségolène simţise altceva. “Cineva mă iubeşte.”

3. *Nu credem că există un amestec mai rafinat de cruzime şi tandreţe, de impostură şi devotament, de kitch şi bun gust, de sublim şi grotesc – altul decât Femeia.*

- Hai, Ségolène dragă, te-ai hotărât? Uite, doamna este aici să ne ajute.

Mai văzuse câteva modele, câteva zeci de modele. Aşteptau încremeniţi, muzeu al figurilor de ceară, să li se dea viaţă.

- Ségolène? Îmi pare bine. Numele meu este Cécilia.

O mulatră înaltă, cu părul lins, negru şi cu câteva şuviţe gălbui.

- Nu vrem să te forţăm, Ségolène. Este o alegere destul de grea, primul Partandru. Cu timpul – vei vedea – alegerile vor deveni din ce în ce mai uşoare.

Ségolène văzuse aceasta, la Mama ei. După Tatăl Trei urmaseră mulţi alţii, atât de mulţi încât le pierduse şi numărul. Mama declarase că Ségolène era aproape adultă de acum şi că nu se mai justifică în nici un fel ca ea, Mama, să aibă un partener stabil. Unele psiholoage încă mai susţineau teza învechită cum că unei copile, apoi unei adolescente, îi este necesar ca mama să aibă un partener stabil, din cauza impulsului atavic de a recunoaşte în acest partener părintele de sex masculin. Dar Ségolène, care avea în mod clar un coeficient de inteligenţă foarte ridicat – doar era fiica mamei ei – realizase de mult ca adevăratul ei tată, “tatăl biologic”, era de fapt un Avorton care probabil că murise de multă vreme şi a cărui existenţă, de fapt, nu interesa şi n-a interesat pe nimeni. Cel puţin aşa susţinea mama ei.

Şi Mama mai declarase şi că numai din dividendele ei îşi putea permite să schimbe Tatăl în fiecare lună şi că, mai nou, în cercurile ei de afaceri, apariţia de fiecare dată cu un alt partener era privită ca un semn indubitabil de prosperitate, rezultând în noi şi noi oportunităţi de a câştiga din ce în ce mai mulţi bani.

Ségolène priveşte amuzată un bărbăţel miniatural pirpiriu, slab, albicios, cam cocoşat, cu muşchii abia vizibili, aproape scheletic, cu două capete mai scund decât ea.

- Cumpără cineva aşa ceva? se interesează ea mai mult ca să tragă de timp.

- Să ştiţi că da. Am vândut vreo zece bucăţi din modelul acesta în ultima lună. Există gusturi şi gusturi.

- Ségolène, tu ai uitat de Gérard? Întreabă Mama.

Ah, Mama şi ideea ei fixă de a le da nume tuturor Taţilor. Şi de a-şi şi aminti aceste nume după atâţia ani. Ségolène nu reuşeşte să asocieze numele Gérard de nici unul din Taţii care au urmat în perioada în care ea devenise adolescentă. Dar îşi aminteşte cum a venit Mama o dată acasă însoţită de un asemenea homuncul (chiar mai minuscul decât modelul expus), cum îl

îmbrăca în haine femeieşti pe care i le cumpărase special, pentru că atât ale ei, cât şi ale Ségolènei îi erau mult prea mari bietei creaturi, îl punea să-i calce rochiile în văzul musafirilor, îl provoca să spună stupidităţi sau să se contrazică, pentru că bietul de el era şi cam sărac cu duhul. Extrem de docil, cânta cu o voce subţire, falsă, cântece pentru fetiţe de grădiniţă sau mieuna ca un pisoiaş, la comandă. Îl ţinea în picioare, lângă birou (ea aşezată şi el în picioare având aproximativ aceeaşi înălţime), sau uneori îl lua cu ea şi când se aşeză pe WC. Însă s-a plictisit repede, l-a introdus în ring la un meci de full contact şi a revenit cu contul alimentat din plin şi cu o înregistrare video cam scurtuţă. Viziona această înregistrare în dormitor în timpul preludiului cu următorii parteneri pe care-i schimba destul de des, conform standardul ei social.

Ca să alunge şi această imagine, Ségolène mai parcurge câţiva metri prin magazin şi se aşează în faţa unui model ales la întâmplare. Un specimen dintre cele mai comune, slăbuţ dar cu pectoralii şi bicepşii proeminenţi, părul castaniu, ochii căprui, un puf arămiu pe piept şi – altfel – toate dimensiunile în parametri normali.

- Asta vreau, spune ea parcă sfidând pe cineva.

- Excelentă alegere… începe Cécilia, dar este repede acoperită de vocea tunătoare a Mamei.

- Ségolène, o faci dinadins sau ce se întâmplă cu tine? Un model mai banal nici că puteai să-ţi alegi!

- Asta vreau, replică Ségolène. Ceva ieftin şi bun, aşa cum ţi-am spus.

- Mi-e teamă că nu este deloc ieftin… murmură Cécilia apoi, văzând că a atras întrucâtva interesul Mamei, prinde curaj:

- Modelul pe care-l vedeţi este noua generaţie X3-PGV. Ultimele iniţiale înseamnă Psihic cu Geometrie Variabilă.

- Ce înseamnă asta? întreabă Ségolène.

- Cât costă? întreabă Mama în acelaşi timp cu Ségolène.

Cécilia consideră prioritară întrebarea Mamei.

- 9999 ruble, modelul de bază. Apoi, către Ségolène:

- Generaţia X3 a redus şi mai mult cantitatea de componente electronice din unitatea centrală şi le-a înlocuit cu un concept nou, neuro-nanohidrovascularizare, prescurtat neuro-NHV. O mare parte din memorie şi din procesarea datelor este acum preluată de sistemul NHV. Este vorba de neuroni similari celor din sistemele pur biologice, însă a căror vascularizare este controlată prin circuite nanofluidice formate din electrohormoni dirijate prin curenţi complet analogi impulsurilor nervoase. Rezultă un comportament mult mai “natural”, ca să zic aşa. Chiar modelele cele mai sofisticate apărute înaintea acestui concept mai păstrează o brumă din vechii Roboţi şi Autonomaţi. Comportamentul, mişcările sunt discretizate, puţin artificiale. Exagerând puţin, cu vechiul concept nu am fi putut niciodată să realizăm o pisică sau un câine la care să nu sesizam faptul că sunt nişte creaturi artificiale. Hai să spunem că la

bărbaţi problema este mai puţin gravă, pentru că nici eu şi nici dumneavoastră nu am văzut vreodată un bărbat sălbatic de aproape.

- Ba eu am văzut, spune Mama, apoi regretă, pentru că în felul acesta şi-a trădat vârsta. Însă Cécilia sesizează aceasta şi trece, plină de tact, mai departe.

- Însă toate am văzut de aproape câini şi pisici, organisme pur biologice. Şi credeţi-mă că dacă încercăm să construim pe baza conceptelor standard bio-mecatronice un câine sau o pisică diferenţa este sesizabilă. Însă pe baza noului concept de neuro-NHV, orice diferenţă dispare. Produsul se comportă exact cum se comportau bărbaţii naturali, pe vremuri.

- Nu ştiu dacă este neapărat un progres, afirmă tranşant Mama.

- Este, să ştiţi. Am reuşit să creăm în cele mai mici detalii un bărbat care să se comporte ca şi când ar fi un produs 100 % natural. Bineînţeles, fără toate inconvenientele unui bărbat natural – sau sălbatic, dacă preferaţi. Poate fi programat; chiar numărul de formule-cheie este mult mai ridicat, după cum îi este şi memoria, viteza de reacţie şi capacitatea de procesare a informaţiei.

- Gata, m-aţi convins. Îl cumpărăm, mamă? întreabă Ségolène.

- Stai puţin să mă mai lămuresc şi eu. Aţi spus ceva de Psihic Variabil?… ce-i asta?

- Psihic cu Geometrie Variabilă. În limbajul informaticienelor, psihicul simulat poate fi descris de un ansamblu de forme geometrice invariante, care se combină în a crea stările sistemului. Însă dacă interacţionezi foarte mult cu un asemenea psihic, te vei convinge că există un număr de vectori de bază care nu fac decât să se suprapună la fiecare reacţie. Acest lucru poate deranja, pe termen lung. Poate introduce senzaţia de rutină şi genera plictiseala şi ineficienta sexuală.

Ségolène o priveşte întrebător pe Mama. Cu obrăznicie.

- În sistemul PSV, care nu poate exista decât cu tehnologia neuro-NHV, aceste forme sau vectori de bază se schimbă în permanentă şi sunt generaţi aleator. Nimeni nu poate recunoaşte vreun automatism, chiar dacă ar trăi în prezenţa produsului un milion de ani.

- Sper că nu se răzvrăteşte sau se apucă de băutură… spune Mama.

- Total exclus. Toate facilităţile de control sunt implementate după standardele în vigoare şi aici. Coeficientul de imprevizibilitate este 100 % ajustabil şi-l puteţi programa în orice moment printr-o formula-cheie. Factorul de rebeliune – la fel.

- Acum chiar sunt 100 % convinsă, spune Ségolène. Gata, mamă, mi-l iei?

- De ce ai fi aşa convinsă aşa, brusc şi deodată? se interesează Mama. Tu, care şovăi şi la ce pereche de pantofi să-ţi iei…

- Îmi place chestia asta că este foarte asemenator bărbaţilor naturali. Ştii, celor de pe vremuri.

- Vorbeşti prostii. Nu ştiu cine ţi-a băgat în cap dorinţa asta de bărbaţi sălbatici. Vezi să n-ajungi că mătuşi-ta Patricia.

Sesizând iritarea crescută, Cécilia intervine din nou.

- Modelul este 100 % sigur şi garantat împotriva oricăror accidente. Sistemul neuro-NHV este mai versatil decât orice macroprocesor s-a inventat până acum. În orice moment se poate întâmpla câte un micro-accident în macro-procesor care-i afectează capacitatea de procesare a datelor. Mai ales când sistemele sunt supuse şocurilor. Cum ar fi, de exemplu, la o luptă de catch sau full contact. S-a dovedit recent ca Partandrii care sunt angrenanti în asemenea activităţi devin nefiabili într-un timp mult mai scurt decât ar fi normal. Pe când, sistemul neuro-NHV este autoregenerativ, adică, imediat ce un anumit circuit implementat dă semne de slăbiciune, un alt circuit se generează în mod automat şi-i preia atribuţiile.

- Şi atunci pentru ce se mai folosesc macroprocesoare şi aici? se interesează Mama.

La urma urmei, cum fusese posibil ca un asemenea progres tehnologic să fi avut deja loc şi ea să nu fi fost informată? Mâine, în Consiliul de Coordonare, vor trebui să cadă câteva capete din motivul acesta!

- S-a păstrat nanoelectronica standard pentru comunicarea cu Inteligheţia şi pentru implementarea comenzilor standard de comportament: Norma 1: respectul faţă de ordine şi faţă de organele de ordine; Norma 2: supunerea totală faţă de client; Norma 3: interdicţia de a produce durere vreunei femei; Norma 4: auto-conservarea. Acestea sunt de fapt implementate şi în mai multe scheme redundante din structura neuro-NHV.

- Hai să-l cumpărăm, mamă, se roagă Ségolène privindu-şi mama intens cu ochii verzi mai frumoşi ca niciodată. Nici ea nu ştie de ce.

- Nu te grăbi, Ségolène. Mai avem de discutat cu Cécilia. Apoi, spre Cécilia:

- Mi-aţi dat un preţ al modelului de bază. Ce opţiuni există şi cât costă?

Cécilia îşi consultă un palmtop flexibil pe care-l ţinea înfăşurat pe degetul inelar.

- Avem aşa: DOM, adică deflorare cu provocare de orgasmuri multiple, 199 ruble…

- Nu este cazul, spune Ségolène.

Nu mai este cazul. Se întâmplase cu un an în urmă. Cu o colegă, o sticlă de alcool şi un dublu vibrator.

- Altceva, o invită Mama pe Cécilia să continue.

- PTE, adică probleme temporare de erecţie.

- Asta cui i-o folosi? întreabă Mama.

- Evident, opţiunea, activarea şi dezactivarea ei sunt programabile prin formule-cheie. Psiholoagele noastre au constatat că uneori existenţa unei asemenea opţiuni sporeşte gradul

de imprevizibil al preludiului. Orice femeie se comportă într-un fel puţin diferit atunci când nu este 100 % sigură că provoacă erecţia masculului. Evident, în toiul unei partide sexuale, puteţi folosi formula-cheie şi reveni la starea standard, în care erecţia se produce necondiţionat. Dar, atunci când vă veţi obişnui cu comportamentul PGV, veţi constata că este chiar mai fascinantă viaţa intimă cu opţiunea PTE activată.

- Interesant, spune Mama. Şi asta cât costă?

- 299 ruble, răspunde Cécilia. De fapt, aşteptaţi puţin. Îşi consultă palmtopul, apoi un zâmbet mare cu dinţii strălucitori îi luminează faţa: aveţi noroc. Ordinatoarea tocmai a pus în promoţie opţiunea PTE inclusă cu acest model, în preţul de bază. Oferta este valabilă numai astăzi.

- Îl cumpărăm, decide Mama.

4. *Şi oare la ce ne-am mai putea aştepta de la ele? La Totul sau la Nimic. Numai că pentru ele Totul înseamnă adesea Nimic şi Nimicul înseamnă adesea Totul.*

- Urmează-mă, te rog, Ségolène, spune Cécilia.

Mama rămâne să admire un model enorm, cu muşchii supradimensionaţi. Strigă în urma Ségolènei:

- Trebuie neapărat să te gândeşti la un nume! Înainte de a-l porni.

- N-am chef de asemenea idioţenie, îi aruncă Ségolène peste umăr.

- Totuşi, trebuie să-i dai un nume, intervine Cécilia de lângă ea. Face parte din procedura de aducere la viaţă.

- Bine, o să-i spun X. E bine aşa?

- Cum vrei tu.

Cécilia îi face semn Ségolènei să se aşeze pe o canapea, în faţa unor prăjituri şi cupe de şampanie.

- Dau comanda la depozit, spune ea şi manevrează palmtop-ul.

În scurtă vreme, o trapă culisează din tavan şi ghearele unei macarale coboară în fata canapelei un ou gigantic. Cécilia îi întinde Ségolènei o oglindă.

- Dacă vrei, ai putea să-ţi aranjezi puţin aspectul exterior. În scurtă vreme X se va trezi la viaţă şi imaginea ta i se va întipări petru totdeauna în memoria nevolatilă.

- Nu e nevoie, se burzuluieşte Ségolène. Vreau să mă reţină aşa cum sunt în realitate.

Aruncă totuşi o privire în oglindă şi-şi trece mâna prin păr, ciufulindu-se şi mai tare.

Pereţii oului se deschid şi Ségolène îşi vede Partandrul aşezat, în slip, imobil, cu ochii închişi.

- Activare, comanda Cécilia. Inteligheţie, revarsă-te în corpul lui.

Se pare că era una din formulele-cheie, pentru că Partandrul începe să respire uşor.

- Apropie-te, Ségolène. Răspunde-i la întrebări. Vei vedea, e simplu.

Ségolène se ridică în picioare şi se postează în faţa lui, îndoită din şolduri. Partandrul clipeşte, deschide ochii şi o priveşte undeva la nivelul buricului. Ochii se umplu treptat de viaţă, chipul freamătă, mâinile i se mişcă imperceptibil, apoi o privire intensă, puţin nedumerită şi cu o urmă de şăgălnicie (parcă prevestind: m-ai trezit – treaba ta – acum n-avem decât să ne distrăm împreună) se ridică spre chipul Ségolènei.

- Cine sunt eu? întreabă.

- Numele tău este X, răspunde Ségolène.

- Cine eşti tu?

- Eu sunt Ségolène.

- Eşti nespus de frumoasă, Ségolène. Te iubesc.

Nu atât cuvintele au săgetat-o până în ceafă şi i se propagă în jos pe şira spinării. Cât tonul, tonul acela de o tandreţe sfâşietoare. Nici unul din Taţii ei şi Partandrii Mamei nu avuseseră tonul acesta. Mulţumesc, bâiguie fâstâcită.

- Îmi place numele pe care mi l-ai dat, reia el cu acelaşi Ton.

Se ridică. Ségolène îl apucă de mână. Să mergem, spune ea, apoi se întoarce către Cécilia:

- Nu-l puteţi îmbrăca?

- Bineînţeles. Cécilia apucă un catalog de modă masculină. Alegeţi de aici: genul sportiv, haine de seară, de munte…

- Ceva simplu, spune Ségolène privindu-l în ochi pe X. Nu contează. Ceva ieftin şi bun.

Un singur cuvânt îi sună în cap: îndrăgostită! Îl voi iubi!

- Am plecat, Ségolène! Mai am câteva cumpărături de făcut.

Este Mama. Dar nu pleacă imediat, înainte de a-l măsură din cap până-n picioare pe X.

- Nu-i deloc rău, spune ea. Bravo, Ségolène. Ne vedem acasă. Luaţi un taxi.

Cécilia i se adresă lui X:

- Mergi, te rog, în cabina de îmbrăcat. Pe uşa aceea, prima la dreapta.

Apoi, către Ségolène:

- Trebuie să-ţi atrag atenţia asupra a două lucruri. Nu ştiu dacă ţi s-a spus că Partandrii dispun de două procesoare, unitatea principală şi coprocesorul copulativ.

- Da, ştiam, spune Ségolène. Unitatea centrală este în centrul hidrocefalului, în cap adică, pe când unitatea copulativă este… şi arata în direcţia inghinala.

- Exact. La modelele X3-PGV coprocesorul copulativ este absent.

- Şi ce înseamnă asta? Este cumva mai puţin performant la…

- Nu te teme. Toate testele de performanţe au arătat că este complet compatibil cu modelele anterioare. Doar ca o parte din funcţiile coprocesorului copulativ au fost implementate în unitatea centrală, iar celelalte, care sunt mai mult legate de acte reflexe, sunt realizate prin activarea anumitor ganglioni nervoşi de la baza măduvei spinării, prin semnale electrohormonale. Cercetătoarea care a propus soluţia aceasta este acum propusă pentru premiul Nobel în andrologie.

- Deci, nu se cunoaşte nimic…

- Poate rezulta o anumită doză temporară de inactivitate. Pentru realizarea performanţelor optimale, este nevoie că unitatea centrală să fie saturată cu informaţii privind partenera. Dar realizarea circuitelor neuronale din jurul procesorului principal care să reprezinte partenera e o chestiune de câteva zile.

Ségolène o priveşte fix cu ochii ei verzi:

- Cu alte cuvinte, există o diferenţă, asta vrei să spui.

- În mod normal şi pe termen lung, nu. Este chiar mai performant decât modelul standard. Eventuale mici diferenţe se pot manifesta la începutul relaţiei voastre. Până ajunge să te simtă cum trebuie, să integreze toată informaţia care te priveşte. În limbaj vetust: până învaţă să te iubească aşa cum meriţi! De fapt, este mai simplu: în timpul copulaţiei, va trebui – cel puţin la început – să fie complet absorbit de propria ta persoană. Nu-i vei putea cere performanţe sexuale repetate în timp ce-l constrângi să-ţi recite din Shakespeare sau din teoremele contabilităţii în timpul unui act sexual. În acelaşi timp, actul în sine va fi mult mai natural, nu va avea nimic care să amintească de o maşină. Doar asta ne-am dorit toate cele care am contribuit la apariţia şi promovarea acestei generaţii: un comportament cât mai apropiat de cel al unui organism pur biologic. Nu?

- Sunt de acord, spune Ségolène. Dar vă rog să nu-i pomeniţi mamei mele despre aşa ceva. Ar considera că am cumpărat un produs defectuos.

- Şi mai e ceva, adăugă Cécilia. În contrapartidă, X3-PGV este de departe mult mai versatil decât modelele produse până în prezent în asimilarea şi procesarea de informaţii noi. Va putea practica meserii care până acum erau inaccesibile masculilor. Circuitele neuro-NHV dezvoltă în mod natural un concept pe care l-am putea numi proto-intuitie. Ştii bine că până în prezent Partandrii nu pot efectua decât munci slab calificate, cum ar fi gunoier, măturător, frizer, profesor. Modelul pe care ţi l-ai cumpărat ar putea uşor să ţină contabilitatea la o mică întreprindere sau să funcţioneze ca director adjunct de publicitate la o mare companie.

Ségolène se gândeşte că ar putea profita de facilitatea aceasta, în cazul în care chiar s-ar supăra iremediabil cu Mama şi ar vrea să se mute singură. Cu X. Cécilia îi ghiceşte gândul şi zâmbeşte:

- Mai rămâne problema convingerii unei patroane sau directoare să-l angajeze. Dar, pentru un salariu considerabil mai mic decât ar trebui să plătească unei femei, argumentul economic ar conta. Plus că este şi foarte prezentabil şi poate fi o prezenţă plăcută la un birou sau la un ghişeu de relaţii cu publicul.

- Şi încă ceva, spune Cécilia. Ridică de jos o geantă grea. Aici găseşti toate instrucţiunile de programare, schemele logice, exemple de programe, întrebări frecvente şi – de fapt – cam toată informaţia necesară pentru a-l utiliza la parametrii optimali.

X apăruse de două minute, însă se ţinea respectuos la o parte.

- Să mergem, decise Ségolène. A plătit mama? Ţinu să se informeze.

- Nu-i nevoie, îşi dezveleşte dinţii albi Cécilia. Mama ta este o clientă fidelă şi are cont deschis la noi. Vom opera tranzacţia atunci când va fi momentul… şi, bineînţeles, după ce ne vei spune şi tu că noul tău partener te satisface din toate punctele de vedere.

Ségolène îl apucă pe X de mână şi simte din nou fiorul acela.

- Dă-mi voie să te ajut, Ségolène. Se pare că geanta aceea e cam grea pentru tine.

Ségolène iese, de mâna cu X cărând geamantanul voluminos conţinându-i instrucţiunile de folosire.

“Cineva mă iubeşte.”

5. *Ce este Sublimul? Altceva decât miliardele de clipe de fericire ale femeilor în starea lor cea mai apropiată de Divinitate?*

Ségolène a făcut aşadar pentru prima dată Dragoste în viaţa ei. Acum, privind ceasul, constată că nu durase decât cam un sfert de oră, însă ei i se pare că a trecut o eternitate şi că fiecare fior din corpul lui X zvârcolindu-se între coapsele ei a durat cât viaţa unei galaxii. Fiecare Te iubesc murmurat de el privind-o cu ochii aceia fascinant de vii i-a generat un întreg Univers care i s-a propagat din creştet până în vârful degetelor de la picioare.

- Sunt cel mai fericit bărbat din lume, Ségolène. Sunt fericit că tocmai tu m-ai adus la viaţă şi te voi păstra în mine întotdeauna.

Ségolène râde.

- Şi unde mă vei păstra?

- Aici. X îşi duce palmă la frunte. Şi aici – îşi arata inima. Şi aici. Peste tot.

- Şi eu te voi păstra în mine, râde ea din nou. Vrei să avem o copilă?

- Câte vrei tu, iubita mea Ségolène.

- Dar va trebui să munceşti.

- Orice. Oriunde.

- Aici. Ségolène îi indică zona ei genitală. Îţi place aici?

- Îmi place oriunde eşti tu şi în primul rând acolo.

- Hai din nou, atunci. Strânge-mă în braţe.

X o strânge în braţe şi o sărută lung. Ségolène simte cum se umezeşte, însă simte şi că la el nu se întâmplă nimic.

- Te iubesc, susură el cu o undă de disperare în voce.

- Arată-mi.

Însă X nu reuşeşte să-i arate ce-şi doreşte ea. Îi mai spune doar o dată, întretăiat, ca o iubeşte.

Însă tot nu se întâmplă nimic, la el.

- Dă-mi drumul, comanda Ségolène. Vreau să merg până la baie.

X se execută, docil, iar Ségolène vede că are lacrimi în ochi.

- Să nu mă arunci, iubita mea. Să nu mă duci înapoi.

Ségolène râde:

- Eşti un prostuţ. Hai, odihneşte-te. Încercăm mai târziu.

Şi se îndreaptă spre micul pupitru de lângă toaletă, deschide geanta livrata odată cu X, introduce un DVD la întâmplare în Ordinatoare.

“L-au livrat cu opţiunea PTE activată. Rezolvăm imediat problema asta.”

Navighează cu joystick-ul prin manual, tastează PTE şi citeşte specificaţiile. Procedura de activare şi dezactivare i se pare greoaie. Înţelege că poate seta această procedură astfel încât să fie o succesiune mai simplă, însă deocamdată fabricanta introdusese o succesiune de operaţiuni aproape imposibil de memorat. Ségolène imprimă trei foi, apoi se aşează lângă X care priveşte deznădăjduit în tavan.

- Ştiu ce vrei să faci, spune el. Mă rog Inteligenţiei să reuşeşti.

- Dragul meu, să ştii că obscurantismul şi religia se opresc la uşa dormitorului meu.

- Scuză-mă, atunci.

- Nu-i nimic.

Iar Ségolène începe procedura de dezactivare a PTE. Un sărut lung (peste treizeci de secunde) pe gură. Trei mângâieri alternative, după urechea stângă, urechea dreaptă şi pe ceafă, prelungindu-se pe şira spinării circa douăzeci de centimetri. Două serii de câte patru atingeri ale penisului, întrerupte de un supt al mamelonului lui drept. Frecarea tălpilor lui cu labele picioarelor circa patruzeci de secunde, după care se saltă în sus, peste el, strângându-i bustul între coapse şi atingându-i buzele cu sânul stâng, apoi cu cel drept. “După aceasta, puneţi-vă imaginaţia la contribuţie” se încheiau sec instrucţiunile.

Dar nu se întâmplă nimic, în afara faptului că X îi mai declară de două ori că o iubeşte şi o sărută cu pasiune.

- Strânge-mă în braţe! comandă ea.

Se înlănţuie şi se rostogolesc în pat, ea deasupra, apoi el, apoi din nou ea.

Fără rezultat.

“Ori n-am citit eu bine, ori e defect”, concluzionează Ségolène.

- Nu mă du înapoi, geme el.

- Taci. Dormi!

Ségolène se ridică, îşi ia halatul şi se îndreaptă din nou spre Ordinatoare. Priveşte în treacăt teancul de DVD-uri revărsat din servietă şi concluzionează trist că este o adevărată meserie să înveţi să stăpâneşti modelul acesta revoluţionar.

Însă îi place de el. Îşi spune că merită să-şi sacrifice câteva nopţi să înveţe mai multe despre el înainte de a decide să-l returneze sau nu.

“Modelul X3-PGV vă poate părea greoi de coordonat la primele experienţe, însă în scurtă vreme va permite obţinerea unor performanţe unice, neîntâlnite până acum în erotismul contemporan. O comparaţie palidă care poate fi făcută este diferenţa dintre a pilota o maşină Citroën de duzină şi un Ferrari sau Lamborghini.”

Prea multă vorbărie. Ségolène sare la altă pagină.

“În societatea contemporană, femeile au uitat cum este să fii îndrăgostită. Foarte adesea se face confuzia între dragoste şi sex: numai cu tehnologia actuală veţi putea aprecia cum este să iubeşti şi să fii iubită. O femeie îndrăgostită generează partenerului sexual un complex de stimuli care-i generează acestuia o stare unică, stare care se retransmite femeii, apoi lui din nou şi aşa mai departe. Se atinge o stare de fericire imposibil de atins printr-un act sexual normal…”

Ségolène se hotărăşte să mai studieze şi a doua zi. Doar are înainte o viaţă întreagă de fericire. Încearcă să memoreze secvenţa de dezactivare a PTE şi-şi spune că poate o efectuase prea mecanic, fără să pună suflet în acele mângâieri care ar fi putut fi dovadă dragostei despre

care se tot vorbeşte în manual. Apoi se îndreaptă spre pat, hotărâtă să încerce din nou, însă mai cu tandreţe.

“Îl iubesc”, îşi spune înainte de a se întinde lângă el.

X adormise, pe o parte. Ségolène, se apropie de el, îl îmbrăţişează împingându-l cu sânii, îl sărută după ureche, apoi murmură, nici ea nu ştie de ce:

- Căluţul meu verzui cu coama mov…

X suspină prin somn, apoi întinde mâna în spate şi o cuprinde, îmbrăţişând-o. După câteva minute în care ea parcă simte fiorii care-i trec lui pe şira spinării în jos, X se întoarce, o îmbrăţişează, o sărută mângâindu-i sânii şi în cele din urmă o penetrează viguros.

… Iar de data aceasta galaxiile s-au aprins şi s-au stins de milioane de ori, timp de aproape o oră. Ségolène îşi revine cu greu din plutirea aceea înveşmântată într-un fior total. X o ţine în braţe, parcă temându-se să-i dea drumul, respiră agitat şi vrea din nou.

- Nu acum, dragostea mea.

Chiar îl iubesc, constată ea.

- Mai târziu. Lasă-mă şi pe mine să dorm puţin.

Însă simte cum cedează şi se lăsă penetrată din nou.

… Oare Mama a simţit vreodată aşa ceva, se întreabă dezmeticindu-se după a treia – nu! – a patra oară.

- Vom fi împreună, pentru totdeauna, spune ea.

- Vom fi împreună, pentru totdeauna, dragostea mea, spune el.

Hai că nu-i defect. Nici eu nu sunt defectă. Lumea e cam pe ducă, dar o reparăm noi.

… – Ţi-am zis că vreau să avem o copilă, îi spune Ségolène după o săptămână.

- Mama ta nu va fi de acord.

- Nu este treaba ei. Ea m-a avut pe mine la douăzeci de ani. Iar eu am împlinit optsprezece. Cele mai reuşite fetiţe se nasc din mame tinere.

- Mă uit la tine şi realizez că ai dreptate, spune X.

- Iar dacă mama nu vrea să ne ţină, este treaba ei. Ne putem descurca singuri, nu, iubire? Tu poţi învăţa să faci o mulţime de lucruri, ne poţi întreţine, pe mine şi pe fetiţa noastră.

După aceasta, urmează o zi în care Ségolène este nevoită să consulte manualele, ca să vadă cum se produce încărcarea seminală la modelul X3-PGV. Citeşte fără să-şi creadă ochilor: “Absenţă coprocesorului copulativ şi preluarea funcţiilor acestuia pe baze pur biologice,

precum şi generatorul de electrohormoni inghinal nu permit încărcarea seminală repetată. Se poate realiza o singură încărcare seminală pe tot ciclul de viaţă al modelului. Spermatozoizii sunt însă dozati, astfel încât dintr-o încărcare seminală se pot realiza circa două sute de cicluri copulative fertile. Pe de altă parte, încărcarea seminală pentru acest model are loc pe baze biologice, adică se injectează spermatozoizii prelevaţi din centrele de inseminare în vezica seminală a modelului – în vreme ce, pentru modelele mai puţin evoluate, electromecanice, încărcarea seminală consta pur şi simplu în a plasa sperma într-un rezervor de inox prevăzut cu piston. Dezavantajul la modelele vechi este evident: fiecare încărcare seminală revine la a reînnoi această rezervă, care nu foloseşte decât unui singur act copulativ de fiecare dată."

Revenirea la natură se pare că are, deci şi dezavantaje. Însă Ségolène este liniştită. Oricum, nu vrea să facă mai mult de o fetiţă, iar rezerva de cicluri copulative fertile garantată de fabricantă este arhisuficientă pentru o sarcină utilă.

… – Mergem la Centrul de Inseminare.

- Cum vrei tu, draga mea. Vrei să conduc eu?

- Nu luăm maşina Mamei. Mergem pe jos.

Şi pleacă, el ţinând-o pe după umeri, ea mângâindu-l când şi când pe şolduri. Se opresc în parc să mănânce o pizza.

- Şi chiar eşti hotărâtă? Vezi că, dacă mă încarci acum, procesul este ireversibil.

- Chiar sunt hotărâtă. Te îndoieşti de mine?

- Nu, iubirea mea.

Lângă parc se află Centrul de Inseminare însă, înainte de a ajunge la intrarea principală, merg cam jumătate de kilometru pe lângă gardul înalt de opt metri, cu sârmă ghimpată electrificata deasupra, care înconjoară colonia de Avortoni.

- Nu te uita la ei, iubire. Nu acum, când vrei să ai un copil.

- De ce? Chiar mă amuză. Oricum, dacă vom concepe un Avorton aici va trebui să ajungă.

- Şi ei sunt nişte fiinţe vii.

- Sunt, admite ea. Tocmai de aceea vreau să-i văd.

Nici ea nu ştie de ce.

Şi-i vede, sau îi întrevede printre tufişuri. Sunt complet goi şi câţiva din ei extrem de arătoşi (poate chiar mai arătoşi decât X). Cel puţin aşa arată văzuţi de la distanţă; pentru că iată, reuşeşte să vadă mai clar şi vreo câţiva mai apropiaţi şi se înfioară la privirile lor fixe, maxilarele încleştate, apoi desluşeşte şi urmele de zgârieturi şi muşcături de pe mai toate corpurile acelea.

- Selecţia naturală, spune X. Sunt lăsaţi să evolueze în turmă şi încurajaţi să se omoare între ei. Şi o fac pentru hrană sau pentru plăcerea de a li se extrage materialul genetic.

- De unde ştii lucrurile astea?

- A fost o emisiune la televizor despre viaţa Avortonilor.

- Ştii că eu am vrut să devin biolog la o colonie de Avortoni?

- Şi acum ce te împiedica?

- Tu – râde ea. Ai uitat că vom avea o copilă?

- Nu este prea corect ce-mi spui, dar iubirea mea faţă de tine mă face să mă înclin, spune X.

Câţiva Avortoni îi observă şi se apropie de gard. Ségolène constata cum privirile acelea animalice se mai îmblânzesc, maxilarele se descleştează şi slobozesc nişte vaiere prelungi, ceva între un câine care urla la lună şi un pisoi călcat pe coadă.

"Poate că unul din ei va fi tatăl natural al fetiţei noastre", gândeşte Ségolène, iar X îi ghiceşte gândurile şi vrea să schimbe subiectul.

- Tu chiar crezi că nu pot fi civilizaţi?

- Sunt convinsă că da. Dar ar fi o mare catastrofă pentru societate. Plus că Partandrii ca tine ar fi distruşi de ei. Sunt agresivi şi impulsivi, nu suportă concurenţa, nu suporta perfecţiunea altora.

Ségolène se opreşte la mai puţin de un metru în faţa unui Avorton care o priveşte dindărătul gardului cu ochi mari, cenuşii, adânciţi în arcadele proeminente sub fruntea îngustă. Are un început de chelie şi este extrem de păros, pe piept şi pe spate. I se pare că ochii aceia sunt de om, nu de animal. Poate chiar mai umani decât ochii Mamei când vorbeşte Consiliului de Administraţie.

"Cum o fi fost să împărţi acelaşi pat cu un asemenea monstru?" se întreabă ea. Şi se simte totuşi atrasă de monstrul acesta. Privirile li se întâlnesc şi rămân agăţate una de cealaltă. Simte un fior, cam acelaşi pe care l-a simţit când a dat prima dată ochii cu X. Îi revine şi o imagine din adolescenţă, Tatăl 3 privind-o cu tristeţe înainte de a pleca la dezasamblat. Şi el avea ochi din aceştia cenuşii.

- Ai grijă, Ségolène! Înapoi! Strigă X.

Şi o trage fulgerător, ridicând-o de la pământ.

- Ce s-a întâmplat? Întreabă ea speriată.

- Era să te murdărească.

Avortonul trimisese un jet de spermă în direcţia ei.

- Cred că l-au sesizat cu camera, spune X. Nu va avea zile multe, săracul. Să mergem.

Însă Ségolène se apleacă, scoate o batistă şi şterge urmele albicioase consistente de pe caldarâm.

- Pe aici, pe undeva, se afla fetiţa noastră, îi spune ea lui X. Dacă analizele ies bine, cu asta vei fi implantat.

6. *Lema 137: Artă este imposibilă fără elementul feminin*

Analizele au ieşit perfect, iar X a fost sedat şi alimentat seminal. Ségolène îl priveşte trezindu-se. Seamănă întrucâtva cu prima lui trezire, cea din magazin, numai că ei i se pare că ochii lui, atunci când după mai multe clipiri reuşesc să se focalizeze, au altă expresie. Mai blândă. Fără nici o urmă de şăgălnicie; parcă ceva mai gravă, poate mai tristă. Îi iubeşte şi această privire.

X dădea semne de nerăbdare încă de pe drum, aşa cum îl simţea după felul cum o îmbrăţişa. Cu toate acestea, Ségolène mai foloseşte o dată formula Căluţul meu verzui cu coama mov. Ca să fie sigură de rezultat.

… Iar rezultatul nu se lăsă aşteptat în cea mai formidabila partidă de amor pe care i-o dăruise vreodată X. Adorm îmbrăţişaţi, iar dimineaţa coboară împreună la micul dejun, deşi de obicei X se ducea singur şi-i aducea Ségolènei micul dejun la pat.

Mănâncă în tăcere, fiecare înfiorat de ultima noapte. Ségolène ştia că i se va întâmpla: se monitorizase atent şi ştia că nu avea cum să nu rămână însărcinată în perioada aceea. O copilă! Ségolène şi-o imaginează bineînţeles blondă, ca ea, rebelă, tot ca ea, însă fără să mai îndure constrângerile, sfaturile sterile şi vocea aceea puternică, lipsită de sentimente a Mamei. Ea-şi va lăsa fetiţa să facă tot ce-i pofteşte inima, o va încuraja să-şi dea frâu oricărei pulsiuni interioare, o va învăţa să iubească. O va învăţa tot ce nu fusese Mama capabilă s-o înveţe cu toţi Partandrii ei, tot ce reuşise să înveţe singură în săptămâna de când îl adusese pe X în casă.

O va învăţa că lumea este formată şi din altceva, în afară de bani, putere, sex şi poziţie socială. O va învăţa că mult mai important este să iubeşti. Începând cu primul ursuleţ de pluş, trecând printr-un Partandru perfecţionat, de ultima generaţie şi sfârşind cu propria persoană şi cu copiii tăi. Asta Mama nu ştiuse niciodată şi nici nu-i păsase că nu ştia.

Parcă ar fi ştiut că se gândea cineva la ea, şi nu de bine – Mama îşi face apariţia în braţele unui Partandru uriaş, o creatură cu bicepşii cât întreg bustul lui X şi cu pieptul cam de două ori mai lat decât al lui. O ţine pe Mama în braţe fără niciun efort, cum ai ţine o manta de blană pufoasă şi albă. Se aşează cu un sfârâit uşor pe două scaune care trosnesc, Mama se cuibăreşte la pieptul lui.

- Fetiţa ta n-a învăţat să mănânce singură, spune Mama subţiindu-şi glasul. Trebuie să-i dai tu în gură, tăticule.

Docil, Partandrul închipuie un bol de lapte cu cereale şi apucă o lingură, care în mâna lui pare o linguriţă, apoi începe să-i servească micul dejun în gura Mamei, cu grijă unui tătic pentru o fetiţă de un an şi jumătate. Mama sorbeşte cu zgomot, lăsând să i se prelingă din când în când

câte un firicel de lapte pe la colţurile buzelor, pe care Partandrul i-l şterge cu grijă, cu un şerveţel alb cu roz.

- Asta te aşteaptă şi pe tine, chicoteşte Ségolène către X.

Mama, din fetiţa de un an, devine brusc serioasă şi se îndreaptă în braţele Partandrului.

- Ce vrei să spui, Ségolène?

- Aştept – nu, aşteptăm un copil.

- Vorbeşti serios?

- Da.

- Cu… ăsta?…

- Bineînţeles.

Mama coboară din braţele Partandrului şi-i da acestuia un ordin scurt.

- Nimiceşte-l – spune arătându-l pe X.

Partandrul se ridică, fără grabă însă hotărât şi se îndreaptă spre X, care se albeşte şi sare de pe scaun, doborându-l la pământ. Bate în retragere, însă mult prea lent faţă de hotărârea Partandrului Mamei, care-l înşfăcă şi-l proiectează cu putere pe podea. X leşina şi îi curge un sânge din ureche. Partandrul enorm al Mamei ridica un picior enorm deasupra gâtului lui X. Ségolène se aruncă peste X.

- Încetează! Mamă, spune-i să înceteze! Este oricum prea târziu. Copila se va naşte!

- La loc comanda, Vincent, ordonă răguşit Mama.

Apoi, aşezându-se pe scaun şi privind-o fix pe Ségolène:

- Ştiam că nu prea te duce mintea, dar aşa ceva nu mi-am imaginat niciodată. Nu crezi că ai fi putut să te consulţi cu mine înainte?

- Nu. Îl iubesc şi vreau să am un copil cu el.

Mama se gândeşte cât de proaste şi nerecunoscătoare sunt fetele din ziua de azi, apoi şi că X a costat aproape zece mii de ruble iar, acum, cu vezica seminală afectată de unica încărcare posibilă, garanţia lui a expirat şi nu-l va putea returna la magazin.

- Vincent, aşteaptă-mă în dormitor, ordonă Mama. Apoi îşi termină tacticoasă micul dejun, cu aceeaşi lingură cu care fusese alimentată cu atâta dragoste paternă de Vincent. Se ridică şi-i spune Ségolènei care, aşezată pe jos, ţine capul lui X în poala şi-i tamponează urechea cu un şerveţel de bucătărie alb cu roz:

- Animalul ăsta se va repara în câteva zile. Dar relaţia ta cu mine, nu.

… X se trezeşte din leşin. Ségolène îl mângâie, murmurându-i: a trecut, iubire, nu-ţi fie frică, eşti cu mine.

- Ce facem acum? Întreabă el.

- Crezi că te poţi ridica?

- Foarte posibil, da.

- Mergem la mătuşa Patricia.

Şi nu-i spune dacă vroia să plece definitiv, sau doar în vizită. Nu ştie nici ea.

De fapt, nu prea reuşeşte să-şi dea seama cum de-i spune "mătuşă Patricia" şi care sunt – de fapt – relaţiile lor de rudenie. Nu este sora Mamei, iar de alte rude n-a prea auzit. Ştie una-două propoziţii despre bunicii din partea mamei, dar nimic despre altcineva din familie. Cum de ştia Mama de această – posibil – verişoara a ei? Sau o cunoscuse cumva accidental, decisese că îi este verişoara şi că poate fi foarte bine folosită pe post de sperietoare pentru Ségolène ("ai să ajungi ca mătuşi-ta Patricia").

- Nu e numai atât, spune Patricia trăgând dintr-un trabuc gros. Suntem chiar verişoare. Mama ta face parte dintre cele care au acces la bazele de date de stare civilă şi le pot modifica după bunul ei plac. După cum are acces şi la fişele de performanţe şcolare şi la cele de observaţii medicale.

- Ce ar însemna toate acestea? întreabă Ségolène cam buimăcită.

- Takeshi, avem ceva de mâncare? Strigă Patricia.

- Nu înţeleg ce vrei să spui, reia Ségolène.

Patricia mai pufăie din trabuc.

- Pentru tine, nimic grav. Notele tale de la bac erau decise de mulţi ani. Ca şi cariera care te aşteaptă. Pentru angajatele din companiile mamei tale, situaţia nu e chiar aşa roz. În orice moment, una din ele se poate trezi cu un certificat medical de schizofrenie sau debilitate mintală şi eliminată din postul pe care-l deţine. Mama ta poate decide şi cine cu cine sunt surori sau verişoare. Aşa a decis la un moment dat că eu sunt verişoara ei. Nu ştiu de ce a făcut asta. Cred că a influenţat-o unul dintre Partandrii pe care i-a avut; s-ar putea ca acela mai bătrânicios şi constipat cu aura de savant bolnav de ficat şi paradontoză. Hei, Takeshi, mă auzi?

Takeshi pătrunde în cameră, cu două lentile groase suprapuse unui chip asiatic, deasupra unui halat gălbui, rupt şi pătat de unsoare.

- N-avem mâncare, spune el. Dar avem căldură pentru cel puţin o săptămână.

Locuiesc într-un subsol dezafectat, iar Takeshi reactivase o derivaţie a circuitului de termoficare, care urmează să încălzească cele cinci hrube aşezate în linie, ticsite cu resturi de computere şi alte mecanisme dubioase din ultima sută de ani.

- Atunci, hai să ne ocupăm de mâncare. Patricia îmbracă peste zdrenţele de pe ea un hanorac Chanel nou-nouţ, lung până în pământ; Takeshi îşi dezbracă halatul şi-şi trage o pereche de pantaloni şi o canadiana din piele neagră de bună calitate.

- Acesta este aspectul nostru "de exterior", spune Patricia. Să mergem.

X îi urmează docil. Urcă o serie de scări în spirală, apoi Takeshi, care urca primul, manipulează un sistem electronic de blocare al unei uşi masive, care culisează şi cei patru se regăsesc într-o parcare subterană, slab luminată.

Patricia împreună cu Takeshi merg înainte, într-o direcţie numai de ei cunoscută. Ocolesc câteva maşini care par părăsite, pline de praf, apoi se îndreaptă spre nişte tomberoane imense.

- Încă n-a trecut salubritatea, constată Patricia.

Ségolène şi X privesc cele două siluete, care ar fi putut foarte bine să facă parte din publicul unei discoteci de lux, scormonind prin gunoaie.

- Vă pot ajuta cu ceva? se oferă X.

Takeshi îl priveşte cu lentilele sclipind crepuscular.

- Cu experienţa ta, nu. Asta este o meserie care se deprinde în cel puţin douăzeci de ani. Cu mult mai mult decât speranţa ta de viaţă.

Patricia îl lasă pe Takeshi şi vine lângă Ségolène.

- Takeshi s-a născut în timpul Revoltei. Tatăl lui a fost cibernetician, şef de filială la Toshiba Microsystems. Când i s-a înscenat un dosar de fraudă fiscală, a aflat la timp şi a fugit cu armatele lui Bartolomeu. Acolo, în taberele de antrenament, s-a născut Takeshi şi se pare că a învăţat destul de multe de la tatăl lui înainte ca acesta să sfârşească pârjolit cu aruncătoarele de flăcări ale Autonomaţilor.

- Căutatul prin gunoaie, spune Takeshi, a fost dintotdeauna specialitatea mea. Trebuie să combini în modul cel mai rapid inteligenţa cu intuiţia. Uitaţi-vă la asta.

Şi-şi extrage din buzunar o punguţă în care se află, de-a valma, carduri de credit şi magnetocipuri.

- Să mergem, acum. E adevărat că nici nu v-aţi dat seama când le-am găsit şi le-am subtilizat?

- Carduri de credit, în gunoaie?… se minunează Ségolène.

- Multe Doamne le pierd prin magazine şi nu stau să le mai caute. Pur şi simplu le declară pierdute şi obţin imediat altele. Dar, în acest interval de timp, încă mai pot fi folosite. În special, magnetocipurile.

Takeshi scoate dintr-un alt buzunar un aparat miniatural în fanta căruia introduce card după card şi magnetocip după magnetocip.

- Gunoi… gunoi… gunoi… bun… gunoi… bun… gunoi… mormăie el.

Până la sfârşit, reuşeşte să selecţioneze trei carduri şi două magnetocipuri încă valabile. Reţine un magnetocip, pe celălalt i-l da Patriciei, iar lui Ségolène şi lui X îi înmânează câte un card.

- La carduri, aveţi o limită de 360 de ruble. La magnetocipuri, avem 500 de ruble.

- Pentru mâncare şi cele strict necesare pentru săptămâna aceasta, este absolut suficient, spune Patricia. Dar trebuie să ne grăbim.

Cheamă ascensorul, urcă cele cincisprezece niveluri ale parcării şi se revărsă în mulţimea pestriţă din imensul Centru Comercial.

- Allkauf – etajul 7. Comandă Patricia. Ce ne trebuie? Eu cumpăr mâncare.

- Eu mă duc la computere, spune Takeshi. Trebuie să upgradez trei laptopuri şi mai vreau un transciever în banda Y. Îţi iau şi ţigări, dacă vrei.

- Vreau. Ségolène, tu vii cu mine. X, tu cumperi de băut.

- Aveţi vreo preferinţă? Întreabă X.

- Orice, numai să conţină alcool. Şi de preferinţă în concentraţie mare.

Pătrund pe poartă de la Allkauf, ornată cu balonaşe roz şi vernil. Magazinul este populat de cupluri, câte o doamnă agitată, pe tocuri, cu ochii scăpărând în toate direcţiile, înarmată cu o listă de cumpărături pe ecran translucid mototolit în palmă, urmată de câte un Partandru enorm, musculos şi încet, care împinge căruţul în urma doamnei, pe o traiectorie adesea compusă din multe linii frânte.

- Ne întâlnim la ieşire, casa două sute treisprezece, în maximum un sfert de oră. Este una din casele la care nu funcţionează sistemul de autentificare, îi spune ea Ségolènei când rămaseră singure.

Aliniază cele trei căruţuri pline cu cumpărături la casa cu pricina în zece minute şi ceva. Căruţul Patriciei şi al Ségolènei trece primul, fără nici un fel de verificare, pe baza magnetocipului pe care-l ţine Patricia în buzunar. Apoi trece Takeshi, cu un căruţ plin cu tot felul de cutii marcate în franceză, chineză şi japoneza înfăţişând diverse componente electronice plus două cutii mari de trabuce; urmează X, cu un căruţ plin de whisky, care întinde o sticlă de Abelour pentru scanare şi declară că are douăzeci la fel. Se îndreaptă tustrei spre nivelul cel mai de jos al parcării subterane, Takeshi manevrează sistemul de siguranţă al uşii ajutat de o şurubelniţă şi trei bobârnace, după care se regăsesc în cele cinci hrube ale Patriciei şi ale lui Takeshi.

- Friptură de curcan. Mă ocup eu, spune Patricia.

Subsolul se încălzise, destupă o sticlă de whisky şi şi-o trec unul altuia. X refuza politicos, însă Patricia îl forţează:

- Umanizeaza-te până la capăt, băieţel! Arată-ne că eşti de-al nostru.

După care înfuleca în tăcere cam două kilograme de curcan cu fulgi de porumb şi se tolănesc pe nişte canapele desfundate.

- Nu mă interesează de ce aţi ajuns la noi. Dar aţi făcut bine că aţi venit. Rămâneţi la noapte, nu? Avem mâncare pentru o săptămână.

- Tot am senzaţia că ai multe să-mi spui… mătuşă. Tu n-ai senzaţia asta? îl întreabă pe X.

- Ba da. Ştiu că vom afla foarte multe de la Patricia şi de la Takeshi.

- Vom avea un copil, spune Ségolène. Mamei nu-i place deloc chestia asta.

Patricia se întoarce către X:

- Şi tu ce părere ai de asta?

- Dorinţa Ségolènei este porunca de nestrămutat pentru mine, răspunde el cu simplitate.

Takeshi rânjeşte, arătându-şi lipsa dinţilor.

- Încă, spune el.

7. *- De ce nu ne primiţi printre voi? Am ajuns la desăvârşire.*

– Asta credeţi voi. Nivelul vostru megacultural este extrem de scăzut. Intuiţia voastră este ca şi inexistentă. Iar trecutul vostru este un bolovan de nemişcat.

Takeshi spune: Mă scuzaţi, apoi, ca un adevărat vrăjitor, se plimbă prin cameră, mutând calculatoare, Ordinatoare şi monitoare dintr-un loc în altul.

- Îţi dai seama, cu abilităţile lui Takeshi am putea trăi confortabil printre voi, la suprafaţă, începe Patricia. Motivul pentru care trăim la marginea societăţii şi mâncăm de prin gunoaie este altul. Şi am convingerea că şi voi veţi proceda ca noi, atunci când veţi afla.

- Spune. Ségolène este excitată şi îmbujorată. Nu ştia că alcoolul îi poate provoca o asemenea stare. Se strânge şi mai puternic lângă X.

- Din istoria pe care ai învăţat-o, ţi se pare că în momentul de faţă bărbaţii sunt eliminaţi – vorbesc de bărbaţii naturali, nu de cei ca… el (şi Patricia îl indică pe X cu trabucul) – şi că voi, femeile, deţineţi supremaţia.

- Păi aşa şi este. Eu am învăţat foarte puţin despre epoca patriarhală, ca fiind o epocă foarte primitivă, în care femeile nu aveau nici un fel de drepturi, afară de a face copii, a-i creşte şi a asigura funcţionarea gospodăriei. Muncile fizice, brute sau plictisitoare. Femeile nu aveau drept de vot, nici dreptul de a-şi alege bărbatul sau de a-şi gestiona patrimoniul. Nefericirea atâtor mii de generaţii de femei a trebuit să se manifeste la un moment dat şi s-a întâmplat că a coincis cu robotizarea şi automatizarea completă. Şi s-a ajuns… aici…

Patricia este înalta şi grasă, cu un început de mustăcioara şi buze foarte puternice, făcute parcă să tragă din trabuc. Takeshi contrastează vizibil cu ea; când îi vede împreună Ségolène îşi aminteşte de Mama şi de Partandrul cel pitic. Numai că Takeshi nu prea pare să fie bătaia de joc a Patriciei. Ségolène desluşeşte un fel de comunicare din priviri între ei, în care se citeşte afecţiunea.

- Dar ia spune tu, reia Patricia, robotizarea aceasta în afară de faptul că permite producţia masivă de bunuri fără efort uman şi asigurarea unor companioni agreabili femeilor, în ce a mai rezultat?

- Nu ştiu.

Takeshi, cu lentilele lui sclipitoare:

- Ai auzit de Intelighenţie?

- Am auzit de mult prea multe ori, dar nu ştiu exact ce este. Ştiu că mama merge la biserică să i se închine.

- Nu crezi că trebuie cineva să coordoneze toată infrastructura asta de producţie de bunuri?

- Ba da, dar cred că sunt nişte Ordinatoare puternice care…

- Şi aceste Ordinatoare foarte puternice de care spui tu au un nume simplu: Intelighenţie. Este o entitate care practic controlează omenirea. Dacă Intelighenţia decide, toţi Partandrii cad din picioare şi nu mai mişcă deloc pe întreaga planetă. Tot dacă Intelighenţia decide, mâine muriţi toate de foame sau de frig. Intelighenţia poate declanşa cutremure, uragane, sau invazii de lăcuste. Nu ţi se pare că sunteţi doar nişte bacterii faţă de această entitate?

Pe unul din ecranele lui Takeshi apar nişte hale imense, filmate ca dintr-un elicopter care s-ar plimba prin ele, pline cu unităţi de calcul.

- Poate de-aia se roagă mama atâta la Intelighenţie… murmură Ségolène.

- Aici am eu o problemă, intervine X. Deşi am un transciever care probabil că mă menţine în legătură cu Intelighenţia aceasta, eu n-o percep decât tot ca pe o creaţie a femeilor, care în continuare este controlată de ele. Şi Patricia mai spunea şi că femeile cu un anumit statut social pot controla bazele de date, starea de sănătate ale celorlalte şi aşa mai departe.

Alt ecran al lui Takeshi prezintă o secţiune prin scoarţa planetei, unde la suprafaţă se află oraşe cu nişte blocuri de câteva sute de etaje, care par miniaturale faţă de imensele structuri situate mai în profunzime; structuri care denotă o complexitate mult mai mare şi al căror rol nu-l poate înţelege nimeni.

- Este doar o iluzie de control, spune Takeshi. O iluzie întreţinută pentru că Intelighenţia vrea aşa. Doar Ségolène spunea că mama ei, care pare să fie printre femeile influente din ţara asta, este extrem de bigotă şi se roagă Intelighenţiei. Mai concret, nu am date experimentale însă mi se pare destul de plauzibil să afirm: Intelighenţia îşi alege persoane uşor de manipulat şi cu un coeficient de inteligenţă nu prea ridicat pe care le propulsează în poziţii de răspundere. Astfel încât sunt şi uşor de anihilat, la o adică.

- Să revenim, spune Patricia. Deci vă este clar că Inteligheţia controlează totul. În momentul de faţă, câţiva kilometri buni din adâncimea planetei este format din infrastructura de producţie, de procesare a datelor şi de control al planetei, cel puţin la suprafaţă. Ce nevoie mai are această entitate, aceasta inteligenţă enormă, să vă ţină pe voi în viaţă?

- Păi.. niciuna, spune Ségolène. Eu una, în locul ei, aş…

Şi nu-şi termină fraza. Însă intervine X.

- Probabil că are un anumit simţ artistic. Menţine civilizaţia aceasta a femeilor cum ai ţine un acvariu cu peşti multicolori în casă. Probabil că îi provoacă o anumită plăcere.

- Te apropii de adevăr, spune Takeshi. Dar sunteţi mult mai mult decât o simplă distracţie pentru Inteligheţie. Are nevoie de voi pentru a completa ceea ce-i lipseşte unei asemenea Inteligenţe perfecte, unde numai logica primează. Vânează cea mai mică doză de imprevizibil, artistic, frumos sau pur şi simplu acţiune cretină de-a binelea – produs al civilizaţiei voastre de femei. Fără aceste informaţii, pe care le spionează în permanenţă prin transcievere cum are X, Inteligheţia pur şi simplu n-ar putea evolua. Ar produce roboţi care ar produce alţi roboţi şi aşa mai departe. Poate că noile generaţii vor fi mai performante, sau mai robuste, sau mai mari – însă ar fi în imposibilitate de a mai executa vreun salt calitativ.

Iar Takeshi mai manevrează un laptop care arata o succesiune de tablouri expresioniste, formate din pete de culori diferite. Senzaţia este destul de clară: fiecare film începe cu un tablou care în mod vizibil este generat de calculator, după care culorile se tulbură şi se amestecă imperceptibil, petele de culoare se deplaseza uşor – iar din fiecare tablou rezulta câte o capodoperă a curentului impresionist, unele dintre ele vizibile şi astăzi la Musée d'Orsay. Ségolène recunoaşte şi unul din cele două tablouri Monet ale Mamei, cele pe care era să le distrugă Tatăl Doi la comanda Căluţul meu verzui cu…

- Cu alte cuvinte, femeile, adică experienţele aleatoare generate de ele, sunt sursa a ceea ce determina Inteligheţia să se autoperfecţioneze, să evolueze. Spune Patricia.

- Există un singur cuvânt pentru asta, revine Takeshi. Se numeşte Intuiţie. Dar aici te înşeli puţin, draga mea. Nu neapărat numai femeile sunt capabile să producă aceasta Intuiţie necesară Inteligheţiei. Şi bărbaţii ar putea.

- Şi atunci de ce n-a optat Inteligheţia pentru menţinerea unei societăţi umane a ambelor sexe… vreau să spun, a ambelor sexe generate în mod similar? întreabă X.

- Din mai ulte motive. Unul, bărbaţii erau rebeli, războinici şi puteau uşor deveni incontrolabili. Un bărbat este dispus să-şi sacrifice confortul personal şi o viaţă lipsită de griji pentru un principiu de independenţă; o femeie, nu. Să ştii că am posibilitatea, aici, în subsolul ăsta, să difuzez instantaneu informaţia pe care v-o distribui vouă pe toate canalele de televiziune. Să fac totul public, adică. Ce crezi că s-ar întâmpla? Crezi că aş provoca o revoltă măcar de a mia oară de intensitatea revoltei lui Bartolomeu?

Ségolène admite ca Takashi are dreptate. Şi-o imaginează pe Mama şi cercul ei de prietene după recepţionarea unei asemenea veşti. S-ar întâlni la o cafea, ar comentă aprins, apoi ar concluzionă: asta este, dragă, bănuiam eu… Dar lasă că ne este foarte bine şi aşa. Nu le vede

trimiţând Partandrii la dezasamblat, organizându-se în guerille luptătoare care să termine definitiv cu Intelighenţia care le controlează destinele.

- Al doilea motiv. Femeile sunt mai liniştite şi pot uşor – datorită intuiţiei lor – să-şi dea seama că Intelighenţia are nevoie de ele cel puţin cât ele au nevoie de Intelighenţie. Dacă am împinge comparaţia la extrem, Intelighenţia este un fel de suma elementului masculin de pe planetă, sau măcar a rolului său istoric: produce bunuri, produce plăcere – prin Partandri – şi produce şi artă sau ştiinţă.

- Artă sau ştiinţă? Cum? Întreabă X.

- Şi tu vei participa la acest fenomen, mai devreme sau mai târziu, îi răspunde Takeshi.

Pe un ecran apare un Partandru brunet şi trist, intrând într-o celulă cenuşie. Se aşează în faţa unei claviaturi şi începe să scrie. Camera se învârte în jurul Partandrului concentrat la ce scrie acolo şi se observă că are lacrimi în ochi. Din când în când se opreşte, caută inspiraţie, se agită pe scaun, apoi reîncepe să scrie.

- Unul din Centrele de Dezafectare, le explică Takeshi. Un Partandru trimis la dezasamblare îşi comite opera capitală. Scrie despre mai lunga sau mai scurta experienţă a lui în lumea voastră, a femeilor. Cântecul lebedei. La propriu. Unii compun muzică, alţii pictează. Iar toate aceste opere de artă îmbogăţesc patrimoniul Intelighenţiei.

- E simplu, spune Patricia. Arta nu poate fi creată de oameni fericiţi. Şi dacă tot e vorba să existe nişte entităţi nefericite, acestea să fie măcar organisme artificiale, puse în slujba organismelor naturale. De asemenea, arta a fost creată preponderent de bărbaţi. Fiorul artistic masculin este cumva contrapartida intuiţiei feminine. Aşa că Intelighenţia suge totul: fragmentele de intuiţie demonstrate de femei în viaţa lor de toate zilele, experienţele de viaţă ale Partandrilor în cursul relaţiilor cu aceste femei, sinteza acestor experienţe în arta generate de Partandri în pragul dezasamblarii.

- Oricum, 99,9 % din producţiile artistice ale acestor Partandri sunt imediat distruse, ele fiind găsite neinteresante. Dar chiar şi presupunând că se stochează producţia a 0,1 % din cele aproximativ zece miliarde de Partandri care funcţionează în medie doi ani – tot înseamnă ceva. Presupunând că fiecare Partandru produce în medie o nuvelă sau un roman, un tablou, o sculptură sau o compoziţie muzicală – înseamnă o producţie artistică enormă. Mult mai mult decât s-ar putea consuma vreodată pe Pământ, mai ales că o mică minoritate din femei mai sunt consumatoare de artă.

- Asta chiar vroiam şi eu să întreb, spune Ségolène. Şi cui foloseşte toată această artă?

- Intelighenţiei, ei înseşi. Se alimentează cu ea. O stochează. Consideră că îi aparţine şi că este de datoria ei să o producă în continuare. Presupun că se pregăteşte pentru crearea unui fel de lumi virtuale aşa cum am văzut în mai multe filme de pe vremuri, pe baza întregii aceste arte.

Şi Takeshi se pregăteşte să mai arate ceva pe unul din ecrane, dar se opreşte brusc. Sare cu o agilitate neobişnuită la panoul de control electric, acţionează o manetă, ecranele se sting şi cu toţii rămân în beznă.

- La naiba! Şuieră el. Linişte! Capul la cutie! La podea, am spus!

Ceilalţi trei se ghemuiesc la podea, Ségolène nimereşte cu nasul în fustele urât mirositoare ale Patriciei.

- Poliţia, şuieră Takeshi din nou. Nici o mişcare!

Într-adevăr, dinspre susul scărilor în spirală se aud nişte tropăituri şi se întrevăd luminile unor lanterne.

- Nici o şansă, şopteşte Patricia. Ne va trăda mirosul de curcan şi de alcool.

- Aşa-i, spune Takeshi, uitasem. Atunci haideţi uşor-uşor spre camera din spate.

Se furişează, ţinându-se de mână, lipiţi de pereţi. Zgomotele se desluşesc din ce în ce mai tare. Glasuri de femei şi de Partandri.

- Dacă au Partandri cu ei, nu avem nici o şansă, murmură X. Mai bine ne predăm. La urma urmei, ce ni se poate întâmpla?

- Taci! se răsteşte Ségolène.

Takeshi:

- Ne lipim de pereţi, chiar după intrarea în a patra cameră. Voi declanşa un zgomot în camera a cincea, din fund. Dacă avem noroc, se vor năpusti cu toţii înspre acolo şi atunci ne putem furişa.

Două femei şi trei Partandri, una din femei – probabil, şefa – spunând:

- Nu pot fi departe. Se simte miros de mâncare proaspătă. Inspectaţi toate încăperile!

Cei patru îi simt apropiindu-se de intrarea în a patra cameră, iar Takeshi aruncă un bocanc înspre a cincea cameră, unde se aud nişte bubuituri de butoaie din tablă goale rostogolindu-se. Cei cinci urmăritori se reped într-acolo, conform planului sperat de Takeshi. Acoperiţi de zgomotele bocancilor lor şi de strigătele isterice ale unei poliţiste care probabil se împiedicase, cei patru se furişează spre intrarea în hrube şi de acolo spre scara în spirală. Ségolène se simte prinsă în braţe de X.

- Mulţumesc, iubitule. Mă descurc şi singură.

Însă X nu-i da drumul şi o menţine strâns cu putere. Lui Ségolène i se tăie respiraţia:

- Lasă-mă! Ai înnebunit! scheaună ea.

- Lasă-mă! geme şi Patricia, apucată tot de X.

X le ţine strâns pe amândouă şi în acelaşi timp îi aplică o lovitură puternică de picior în burta lui Takeshi, care se izbeşte de zid cu un zgomot sec, urmat de clinchetul ochelarilor căzuţi.

- Avortonule! Lasă-ne! strigă Patricia şi se zbate, însă X o strânge atât de tare încât ea leşină.

- Idiotule! izbucneşte în lacrimi Ségolène.

- Aici suntem! declară cu o voce sonoră X – şi se îndreaptă cu prada formată din cele două femei spre luminile poliţiei.

- Mai este unul acolo, lângă zid. Acela este cel mai periculos, mai spune X.

Patricia cade la pământ, eliberată de X. Ségolène simte cum este apucata cu brutalitate de cei doi Partandri şi i se pun cătuşe la mâini şi la picioare. După care este ridicată de unul din acştia doi; celălalt o ridică pe Patricia, iar X îl cară pe Takeshi, în continuare fără cunoştinţă.

8. *Aduceţi-le flori. Spuneţi-le că sunt frumoase. Zambiti-le cât mă des. Cât mai aveţi timp.*

Duba poliţiei nu este prea curată şi Ségolène se înfioară la gândul că ar fi putut transporta din când în când Avortoni evadaţi sau Partandri defecţi. Cel puţin mirosul din dubă cam asta sugerează. Sunt cu toţii legaţi, cătuşele sunt fixate în pereţii laterali ai dubei. În gură au căluşe de tip pară expandabilă, setate să dilate la maximum maxilarele. Patricia încearcă să geamă, să ţipe sau să horcăie, însă oboseşte repede. Singur X nu este legat în nici un fel; este aşezat pe bancheta chiar în faţa lui Ségolène, între Patricia şi Takeshi, care pare să-şi revină încetul cu încetul. Ségolène este flancată de cei doi Partandri poliţişti. Ségolène a încercat şi ea să urle, să ţipe sau să producă vreun zgomot, însă a renunţat cu mult înaintea Patriciei. Acum încearcă să-i atragă cumva atenţia lui X, încearcă să-i agaţe într-un fel privirea; însă X are o expresie golită de conţinut uman şi ochii lui, deşi fixaţi asupra Ségolènei, nu dau nici un semn că ar fi impresionaţi în vreun fel.

La drept vorbind, Ségolène nu prea are ce pierde. Mama, cu relaţiile ei sus-puse, o va scăpa din beleaua aceasta, însă numai gândul că va da ochii cu ea pisicindu-se cu Partandrul acela hidos şi că, din poziţia de fetiţă ghemuită în braţele lui îşi va permite să-i facă observaţii ei, Ségolènei – îi vine să verse. Şi de ciudă. Nu-şi poate şterge din minte imaginea lui X din ultimele zile şi de cât de fericită a fost cu el.

Va trebui să-i transmită din priviri… ce?… dragostea pe care i-o poarta. “Idiotule.” Dacă măreţele circuite cu autoprogramare PGV sau NHV sau cum s-or fi numind îi implementează avortonului imaginea ei, a femeii iubite şi stăpâne, ar trebui ca supunerea necondiţionată să primeze faţă de respectul ordinii sau a organelor de ordine…

Trebuie să-mi amintesc că-l iubesc. Trebuie să mă concentrez.

Nici ea nu ştie de ce.

I se pare că se recunoaşte în pupilele goale ale lui X şi că o privire mai amoroasă n-a văzut nici măcar în filmele cu femei şi bărbaţi de pe vremuri.

Patricia geme în continuare. Taci naibii, grăsano – nu pot să mă concentrez. Îl iubesc, îl iubesc, îl…

Nici o reacţie. X este mai rău decât un Automat din cei care mătură parcările în ţările subdezvoltate. Ségolène surprinde o privire furişă a lui Takeshi, apoi acesta cade din nou (?) în leşin.

După câteva minute-ore-secole bune, Ségolène se simte învinsă, furioasă, disperată. Oftează şi închide ochii, apoi îi deschide după o fracţiune de secundă.

La timp ca să-l vadă ţâşnind pe X cu degetele mari şi arătătoare ale ambelor două mâini întruchipând două gheare de oţel, oprindu-se în ochii celor doi Partandri din dreapta şi stânga ei, agăţându-i de gâvane şi trântindu-i la podea. Partandrii se prăbuşesc şi emit câteva zgomote horcăite. X le aplică câte o lovitură de călcâi în zona carotidei, iar cei doi Partandri devin imobili. Ségolène nu mai văzuse pe nimeni murind, nici măcar un Partandru. X distruge camera video cu o lovitură de pumn, apoi se precipită cu degetul arătător întins drept în pară ei, pe care o străpunge; para se dezumflă instantaneu şi X o extrage într-o fracţiune de secundă; Ségolène respira.

Apoi Patricia, apoi Takeshi.

Uimirea este generală.

- Linişte, şuieră X. Nu avem decât câteva zeci de secunde până când vor privi din nou camera şi-şi vor da seama că ceva nu este în regulă.

Takeshi le arată din priviri o ţeavă:

- Pe aici pot trimite oricând gaze comiţiale care să ne anihileze orice acţiune.

X scotoceşte buzunarele celor doi Partandri şi la cel de-al doilea găseşte cheile de la cătuşele Ségolènei, Patriciei şi ale lui Takeshi. Îl eliberează întâi pe Takeshi, iar acesta le eliberează pe Ségolène şi pe Patricia.

- Acum ce facem? şopteşte răguşit Patricia.

- Aşteptăm să sesizeze neregula şi să oprească, propune X.

- Nuuu! Strigă fără glas Takeshi. Gazele!…

- Am o idee, propune Ségolène privind interfonul. Apoi se furişează până la hubloul care dă spre cabină. E în regulă, şopteşte ea, Partandrul este între cele două femei.

- X, comunică-le la interfon că trebuie să oprească! Găseşte tu ceva! comandă Ségolène.

- Ce vrei să faci? întreabă Patricia.

- Am Intuiţie, asta fac!…

- Către cabină! Vă rugăm opriţi! Una dintre femei a leşinat şi nu mai are puls! Spune sonor X.

- Reanimeaz-o! ordonă una dintre poliţiste. Oprim în treizeci de secunde.

- Cerem permisiunea să o dezlegăm.

- Negativ, spune poliţista. Efectuaţi-i masaj extern. Oprim imediat.

Ségolène îi face semn lui X să-i dea microfonul. Poliţista care conduce duba se înscrie pe banda de oprire de urgenţă şi încetineşte.

- Căluţul meu verzui cu coama mov! strigă ea. Loveşte-le-strânge-le-de-gât-zdrobeşte-le-capetele.

Nu apucă să vadă prin hublou, deoarece este imediat acoperit de sânge împroşcat din cabină. Duba se zguduie de câteva ori, apoi se imobilizează. Cineva manevrează încuietoarea din spate.

- Coborâţi! le spune Partandrul-căluţ-verzui.

- Distruge-l! îi ordonă Ségolène lui X.

Din Partandrul-calut-verzui în curând nu mai rămâne decât un morman de pseudocarne sângerândă. Patricia şi X îl cară şi-l aruncă într-un şanţ, în timp ce Ségolène şi Takeshi eliberează duba de ceilalţi doi, cărora le şi retează capetele cu toporul de incendiu, pentru mai multă siguranţă.

- Zău nu te înţeleg, X, spune Patricia odată ce se urcă toţi trei în duba, cu X la volan.

- De ce ai făcut asta?

X zâmbeşte.

- Nu aveam nici o şansă acolo, în subsol. Acum avem o maşină. Şi arme. Putem pleca departe de aici.

- Nu plecăm departe, hotărăşte Ségolène. Mergem la mine acasă. Acolo nu ne va căuta nimeni.

- De data aceasta, poţi fi acuzată de crimă, spune Patricia.

- Nu au cum dovedi aşa ceva. Partandrul le-a ucis pe poliţiste.

- Inteligheţia a văzut tot… mormăie Takeshi.

X demarează. În trombă.

9. *Primul postulat al Teoriei Relativităţii: toate fenomenele naturii depind de observatoarea care le înregistrează*.

- Mamă! Mamăăă! M-am întors!

Nici un răspuns. Nu-i acasă, constată Ségolène.

- Eu am o idee, spune Patricia. Furăm tablourile, atât doar – şi plecăm.

- Nu e o idee rea, spune Takeshi. Sunt grele?

Nu, constată X şi le desprinde de pe pereţi cu două mişcări precise.

- Dar, înainte de asta, spune Takeshi, avem timp să mai scormonim puţin prin Inteligenţie. Din locaţia aceasta trebuie să avem o infinitate de accese faţă de cum era în subsolul nostru.

Se aşează la unul din cele două Ordinatoare şi tastează cu toate cele zece degete. Ségolène se apleacă lângă el, sânii i se dezgolesc pe jumătate.

- Biblioteca Universală, îi indică Takeshi. Îţi trimit legătura pe cealaltă Ordinatoare. E interesant, uită-te pe ea cât timp mai caut eu altceva.

Ségolène se aşează la biroul celălalt, aflat în colţul încăperii. Biroul numai şi numai al mamei. De acolo dă ordine de lichidare ale unor companii sau de înfiinţare de noi concerne.

Biblioteca Universală are un decor baroc. Ségolène manevrează pentru prima dată în viaţa ei joystick-ul erectil al Mamei; acesta are particularitatea de a se întări şi de a începe să vibreze atunci când îndreaptă ea pointer-ul spre o zonă interesantă din spaţiul virtual pe care-l explorează. În contrast cu senzaţia tactilă, imaginile se scurg greoi. Uşi după uşi se deschid şi Ségolène explorează sală după sală a Bibliotecii. Intrase în Sala de Literatură ştiinţifico-fantastică, pe care o părăseşte prin uşa pe care scrie "horror". Deschide una-două cărţi pline de sânge, vampiri şi vârcolaci, apoi părăseşte şi această sală spre zona fantasticului.

Patricia se aşează lângă ea.

- Tu de fapt, ce cauţi?

- Explorez. Mă las ghidată de Intuiţie. "Cineva mă iubeşte." Acolo?

- Vrea cineva cafea? întreabă X.

- Toţi, spune Patricia.

- Vezi că există un motor de căutare undeva, mormăie Takeshi de la celălalt birou.

Într-adevăr, găsesc minusculă fereastra de căutare întruchipată într-un monitor din sala de lectură.

- Caută ceva, orice, spune Patricia.

Ségolène îşi tastează numele, la întâmplare; 2 258 746 rezultate; apoi lasă un spaţiu şi mai adauga X; 3 689 rezultate; adăugă apoi Patricia şi Takeshi şi obţine un singur rezultat.

- Povestea noastră, transpiră brusc Patricia. Dă-i bătaie.

"Ségolène este înalta şi blondă. Seamănă cu mai toate fetele din generaţia ei, exceptându-le pe cele care nu sunt înalte şi blonde şi care sunt fie înalte şi brunete, fie înalte şi roşcate.

Ségolène are ochii mari, verzi, privind încruntaţi ecranul.” Ségolène priveşte încruntată ecranul.

- Cafeaua este gata, spune X şi le aduce fiecăruia câte o ceaşcă.

- Tu ai scris asta? întreabă Patricia.

- Nu înţeleg, spune X.

- N-are importanţă. Sau tu vei scrie asta… Timpul nu mai contează pentru noi. Iar pentru tine n-a contat niciodată.

- Tot nu înţeleg.

- Taci, şopteşte Ségolène încruntată văzându-se pe ea ieşind pe poarta liceului.

“După aceea, căluţul verzui cu coama mov sparse toate geamurile, despică folosind toporul ambele Ordinatoare ale Mamei, dădu foc la trandafirii japonezi din grădină, turnă antigel în supa de fructe de mare şi tocmai se pregătea să vopsească cu violet cele două tablouri Monet ale Mamei.”

- Opriţi-vă! strigă Takeshi. Am găsit ceva de o să vă tăie răsuflarea.

- Şi noi, spune Patricia, dar Takeshi n-o ia în seamă.

- Veniţi încoace.

X vine imediat lângă el. Patricia se ridică, greoaie şi li se alătura. Ségolène rămâne captivată de povestea ei.

- Bănuiam de multă vreme, dar uite că e pe cale să se întâmple, spune repede Takeshi. Vocea i-a devenit şuierată şi fălcile îi tremura. Modalitatea cea mai simplă de a distruge omenirea. Genele recesive.

- Cum adică?

- Inteligheţia are acces la orice, inclusiv la Avortonii care sunt folosiţi pentru inseminare. Selecţionează de fiecare dată Avortonul cu codul genetic cel mai apropiat de al viitoare mame. Pe cât posibil, rude de gradul întâi sau doi. În limbajul vetust de pe vremea lui Bartolomeu, fraţi, tati, unchi, veri primari.

- Vrei să spui că, de fiecare dată când o femeie se prezintă la Centrul de Inseminare, este selecţionat automat pentru inseminare un Avorton produs de aceeaşi mamă?

- Pe cât posibil. Sau oricum, rudă apropiată.

- Şi asta de când se întâmplă?

- De vreo câteva luni. A…

Takeshi rămâne mut. Patricia încearcă să descifreze ceea ce citeşte el repede-repede, apoi se lăsă păgubaşă.

- E în japoneză? întreabă X.

- În vietnameză, răspunde Takeshi.

Ségolène ridică nasul din ecranul ei unde tocmai mergea cu X la Centrul de Inseminare.

- Şi ce spune?

- Atacul coincide cu momentul confirmării tehnologiei neuro-NHV. Cam când te-au făcut pe tine – şi îşi îndreaptă sclipirile ochelarilor către X.

- Şi cum? De ce?

- Hai să încerc să vă fac un rezumat cam incomplet: (i) Inteligenţia controlează tot, de asta nu ne mai îndoim. (ii) Inteligenţia are nevoie de civilizaţia femeilor pentru a le exploata sclipirile de intuiţie. (iii) Inteligenţia are nevoie de suferinţele Partandrilor, pentru a-i pune să genereze artă. (iv) Inteligenţia creează tehnologia neuro-NHV, care rezultă în organisme sintetice foarte apropiate de cele naturale. (v) Inteligenţia creează şi femei pe baza acestei tehnologii – asta nu v-am spus-o, v-o spun acum. Armate întregi de Partandre de tipul acesta hibernează prin subsoluri. (vi) A sosit momentul pentru eliminarea femeilor naturale şi înlocuirea lor cu femei NHV. (vii) Inteligenţia declanşează atacul prin inseminarea care activează genele recesive. Femeile nu vor mai da naştere decât unor organisme neviabile sau – în cel mai bun caz – unor debili mintali de ambele sexe. Civilizaţia se va stinge după maximum două generaţii – sau vom ajunge nişte animale în noua civilizaţie formate din NHV de ambele sexe. Nu contează. E tot aia.

Spune Takeshi.

- Mamă dragă, dar atunci ce ne facem cu tine?… o priveşte Patricia speriată pe Ségolène. Tu tocmai ai…

- Nu, nu, se grăbeşte Ségolène s-o contrazică. Eu cred că am scăpat de planul ăsta. La mine a fost altfel – uite cum a fost… şi-i face semn să citească de pe ecranul ei.

- A… ha, face Patricia.

- Nu se ştie, spune Takeshi. Mama ta a produs câţiva Avortoni înainte să te nască pe tine.

- În Grecia. Acum suntem în Franţa.

- Asta chiar nu contează deloc pentru Inteligenţie. Are puterea de a urmări orice schimbare de domiciliu a unei femei cu Avortonii de care ar avea nevoie. A fost suficient să se emită semnalul că mama ta s-a mutat dintr-un capăt în celălalt al continentului, că Avortonii necesari au şi fost îmbarcaţi în primul cargou cu noua destinaţie.

- Totuşi… ar fi prea de tot, se apără Ségolène.

- Putem afla uşor, spune Takeshi.

Apoi, după o tăcere şi câteva sute de clămpănituri pe taste care n-au durat mai mult de un minut.

- Am acces la conturile mamei tale. Comand acum un secvenţiator ADN.

- Mai ai batista aceea? O întreabă Patricia. Ştii – cea din scenă cu Avortonul de la gard.

- Vom compara între ele cele două coduri genetice.

Iar Ségolène îşi dă seama că o păstrase. Batista. Nici ea nu ştie de ce.

Vroia să i-o arate fetiţei ei, când o fi mare. Poate.

- Secvenţiatorul soseşte în zece minute. Livrarexpres, anunţă Takeshi.

Ségolène se îndreaptă spre dormitor, să caute batista.

Zgomot de maşini, afară. Scrâşnet de frâne. Vocea Mamei, o aude Ségolène şi înnebuneşte, uitând cu această ocazie şi de ce se afla în dormitor. Aude uşa deschizându-se brusc. Aude două-trei strigăte înăbuşite, apoi lovituri înfundate, apoi un kiai care sfărâma câteva bibelouri din cristal.

Coboară cât poate de repede. X zace într-un colţ, cu capul zdrobit. Îl vede pe Partandrul uriaş al Mamei încolţit de Takeshi, care pare că s-a multiplicat în jurul lui, lovind şi retrăgându-se din mai multe locuri odată. Partandrul se apără destul de eficace, aruncând cu scaune, răsturnând mese şi măsuţe.

- Nu tablourile, idiotule! strigă Mama din colţul opus celui în care zace X.

Gigantul rămâne o fracţiune de secundă descumpănit, timp suficient ca Takeshi, într-un salt care părea fără sfârşit, să-i aplice trei lovituri seci cu fiecare picior, apoi să-i aterizeze în spinare şi să-i frângă gâtul.

- Fugi, mamă! strigă Ségolène. Nici ea nu ştie de ce. Dar strigă.

Însă Patricia i-a pus piedică şi a ridicat-o de părul despletit.

- Stai cu noi, verişoară, îi susură la ureche. Mai avem cafea şi pentru tine.

10. *De ce am început cu bărbaţii? Pur şi simplu ei sunt mai simplu de modelat. Şi Dumnezeu a început cu Adam.*

În timp ce Patricia şi Takeshi o leagă fedeleş pe mama Ségolènei folosind toate cordoanele şi curelele pe care le-au găsit prin dressing, se aude soneria de la intrare.

- Deschide, spune Takeshi. A sosit secvenţiatorul.

Ségolène deschide şi se întoarce cu o cutie din carton re-reciclat.

- Du-te şi adu batista aia, îi spune Patricia.

Ségolène urcă în dormitor, răscoleşte, însă nu găseşte nimic.

- N-o găsesc, strigă ea spre livingul de la parter.

- Ce cauţi?… o auzi pe mama ei, apoi un mormăit neinteligibil al Patriciei.

- Am aruncat mizeria aia în incinerator! zbiară mama.

- Ne descurcăm altfel, spune Takeshi. Ségolène revine la parter.

În puţine cuvinte, Patricia îi explică ce trebuie să facă. Trebuie, trebuie. E vorba despre viitorul fetiţei tale.

Mama zace legată fedeleş, de data aceasta şi cu căluş la gură, pe una din canapelele din living. Patricia şi Takeshi îl ridică pe X şi-l întind pe cealaltă canapea. Patricia îl descheie la şliţ.

- Trebuie, Ségolène, ascultă-mă pe mine. Fă-o!

Ségolène se urcă peste X, căutându-i cu o mână virilitatea neurohidrovascularizata în pantaloni. Îl sărută, încearcă să-şi reamintească secvenţă din prima seară petrecută împreună. Mama geme răguşit pe canapeaua de alături. Patricia îi trage o palmă.

- Se pare că violenţa exacerbează libidoul, spune Takeshi şi-şi cufundă licăririle ochelarilor în ecranul ordinatoarei. Tocmai am citit asta pe undeva pe aici.

Ségolène îl sărută pe X, îi susură te iubesc la ureche.

- Hai, Ségolène, şopteşte Patricia. Sunt de ajuns câteva picături. Cu gura, încearcă şi cu gura! Apoi îi mai trage, preventiv, o palmă Mamei.

Ségolène încearcă în toate felurile, însă X este inert. Mama nu mai geme, priveşte în gol. Încăperea este plină de oftaturile şi răsuflarea încinsă a Ségolènei, tulburată de clănţănitul molcom al lui Takeshi la tastatură.

“Vei reuşi, Ségolène”, spune în gând Patricia. Apoi, cu voce tare: lasă-mă să te ajut, poate că amândouă…

- Nu! Geme Ségolène.

“Doar câteva picături sunt de ajuns. Hai, Ségolène!”

Takeshi se opreşte din tastat şi trage concluzia:

- Îl omorâm! Declară el şi se pare că nu se mai poate negocia nimic.

- Nu! Strigă Ségolène, însă Takeshi este lângă ea, dintr-un salt. Îl încalecă pe X şi-i întoarce capul. Se aude un scrâşnet macabru de oase.

- Nu!

- A! Face Patricia. Repede!

Recoltează rapid conţinutul pumnului strâns al Ségolènei, care se opune, fără vlagă. Patricia o îmbrânceşte. Ségolène plânge încetişor pe jos, ţinându-l îmbrăţişat pe X şi nici nu tresare atunci când Takeshi îi smulge un fir de păr.

- Avem tot ce ne trebuie. Mai puţin timpul necesar.

Introduc în două minicontainere proba din sperma lui X şi firul de păr al Ségolènei. Conectează secvenţiatorul la ordinatoare şi încarcă rapid pilotul necesar. Pe ecran apare mesajul "secventiere în curs" şi o bară albă care se înroşeşte încet-încet, însoţită de schimbarea numărului de secunde rămas.

Secvenţe primare coincidenţe: 89.88 %. Secvenţe secundare coincidenţe: 75.45 %. Secvenţe terţiare: analiză în curs.

- Destul, se aude sentinţa lui Takeshi. Fetiţa ta va fi în cel mai bun caz oligofrenă, foarte posibil infirmă sau diformă. Avortonul acela ţi-a fost fie frate bun, fie frate numai de mama.

- Nu se poate, izbucneşte în lacrimi Ségolène. Doar Avortonii nu trăiesc atât – iar el ar fi trebuit să fie cu ceva luni sau chiar ani mai în vârstă ca mine.

- Putea să-ţi fie frate numai de mama. Eşti sigură că mama ta n-a mai avortat între timp?

Ségolène îşi priveşte mama, ochii aceia goi în care domneşte o furie inexplicabilă, supraumană. Îţi aminteşte ochii cenuşii ai Avortonului şi ceilalţi ochi cenuşii, care o învăţaseră despre teoria reativitatii, Critica Raţiunii Pure şi-i doriseră tot binele din lume.

- X, murmură pierdută – şi realizează că n-ar fi fost rău să-i dea un nume mai omenesc.

- Ţi-l pot repara, spune Takeshi. I-am dislocat două vertebre cervicale, ceea ce l-a paralizat temporar. I le pot pune la loc. Însă tot va trebui să-l oprim din funcţionare.

"Nu!" ţipă fără glas Ségolène.

"Aţi încurcat-o, oricum, spune, tot fără glas, sarcastică, Mama. Casa va fi înconjurată de forţele speciale în mai puţin de patru minute."

- Puneţi mâna pe arme! Să le aveţi lângă voi! Ordonă Takeshi.

- Lasă-mă pe mine, spune Patricia. Cruţ-o pe ea… te rog… apoi adăugă ceva în japoneză.

- Ocupă-te!

Apoi Takeshi se apropie de Ségolène şi, deşi este mult mai scund decât ea, o zguduie cu putere:

- Trezeşte-te, Ségolène! Acum e în joc chiar viitorul nostru – sau al vostru, dacă vrei – ca specie! Dacă ne reduc la tăcere ăştia…

Afară se aud sirene de poliţie.

-… s-a cam terminat cu omenirea, cel puţin în formă ei actuală!

“Aţi încurcat-o”, mormăie Mama din privirile ca o gravură de Goya.

- Nu-l omorî pe X, şopteşte rugător Ségolène.

- Trebuie. Dacă supravieţuim, îţi promit eu un alt X. Identic şi încărcat seminal corespunzător, astfel încât să-ţi dăruiască o fetiţă cum îţi doreşti. Dar acum am nevoie de transceiverul lui. Şi de unitatea lui centrală.

- De ce?

Takeshi desprinde o sabie medievală de pe peretele lângă care zace Mama. Sirenele au devenit asurzitoare.

- Conectare totală la Inteligheţie, fără filtre, scrâşneşte şi-i crapă capul lui X. Craniul pâraie, Takeshi se repede cu mâinile ca nişte gheare şi-i desface calota superioară cum ai îndepărtă capacul unui borcan, învârtind şi trăgând în acelaşi timp. Îşi cufundă mâna în hidrocefal şi scoate dintre cei doi lobi o cutiuţă neagră, de care atârna un fir plin de sânge. Picură sânge într-un microconteiner şi-l introduce în secvenţiator.

- Ei n-au propriu-zis ADN. Însă secvenţiatorul obţine o succesiune de semnale pe care, neputând-o interpreta, o varsă direct într-o memorie. Iar noi vom asalta cu această memorie poarta de intrare în domeniile private ale… iar sirenele îi acoperă ultimele cuvinte; Takeshi nu simte nevoia să reia ceea ce tocmai spusese.

- Dacă era numai nevoie de puţin sânge al lui!… hohoteşte Ségolène.

- Nu numai! Ai să vezi! Dacă mai apuci să vezi ceva.

Sirenele se opresc brusc în faţa casei. Reflectoare laser baleiază încăperea cu lumina polarizată. Patricia şi Takeshi se ascund sub un birou.

- Ascunde-te acolo! strigă Patricia indicându-i un loc apropiat de Mama ei.

Însă Ségolène nu se grăbeşte. Se ridică, tremurând toată, de lângă X şi se prăbuşeşte pe scaunul ordinatoarei care încă mai este conectată la Biblioteca Universală. Citeşte, fără să mai vrea să înţeleagă câte ceva. Citeşte, sperând că în poveste acţiunea se termină altfel. Citeşte.

Patricia se târăşte de-a buşilea, cu o armă automată într-o mână şi aruncătorul de gaz paralizant în cealaltă.

- Vin imediat, spune Takeshi şi mai tastează de câteva zeci-sute de ori. Gata, spune el, pseudocodul genetic a plecat spre Măria Ta, Inteligheţie. Asta te va paraliza un timp.

Într-adevăr, lumina roşiatică polarizată se stinge brusc.

- Ce-ai făcut? Întreabă Patricia.

- I-am dat să-şi rumege proprii rahaţi, spune Takeshi. Trage! Foc automat!

Ségolène nu mai auzise niciodată împuşcături de aproape. Îşi astupă urechile. Ségolène tocmai scăpa din duba poliţiei. Şi-l iubea pe X.

X zace, cu ochii lui frumoşi larg deschişi, hidrocefalul făcut ferferita, gâtul strâmb şi şliţul desfăcut.

- Încarc! E rândul tău, scrâşneşte Patricia.

Takeshi se năspusteşte prin geam, i se vede siluetă mică manevrând arma neverosimil de mare şi secerand unul după unul toţi Partandrii din forţele speciale.

- Nu e nicio femeie în zonă, spune intrând înapoi pe geamul spart. Dar ţine-te totuşi aproape cu gazul paralizant.

Mama reuşise să cadă de pe canapea pe podea, unde se zvârcoleşte privind-o rugator-dispreţuitor-duşmănos-isteric pe Ségolène. Care nu-i dă nicio atenţie. Takeshi, Patricia, Ségolène şi X tocmai intrau în casa Mamei, iar mai apoi Takeshi le explică planul Inteligheţiei care se termină cu "(vii) Inteligheţia declanşează atacul prin inseminarea care activează genele recesive. Femeile nu vor mai da naştere decât unor organisme neviabile sau – în cel mai bun caz – unor debili mintali de ambele sexe." Patricia o loveşte din nou pe Mama, de data aceasta cu un şut în piept. Mama icneşte şi amuţeşte.

- Acum e acum, spune Takeshi muşcând din firul năclăit de sânge al unităţii centrale a lui X, denudând cu dinţii câteva fire şi mufându-le folosind accesoriile pe care le scosese rapid din buzunare. Introduce multimufa în portul ordinatorului şi tastează-tastează-tastează.

"- Acum e acum, spune Takeshi…" Ségolène ajunge în prezent cu povestirea ei. Se opreşte, privindu-l pe Takeshi întrebătoare. "Se opreşte, privindu-l pe Takeshi întrebătoare."

"- Cine a scris povestirea asta, întreabă ea, dacă X e mort, dacă pe X mi l-aţi ucis voi."

- Ai să vezi mai spre final, spune Takeshi. În cea mai mare parte a cazurilor, autorul se deconspira.

"- Am reuşit, declară Takeshi."

- Suntem în inima Inteligheţiei; în mod normal ne-ar lua una sau un miliard de vieţi să explorăm tot ce se află aici. Însă, ca întotdeauna când te afli atât de aproape de adevăr, nu ţi-a rămas prea mult timp.

"Punctul unu, spune Takeshi", citeşte Ségolène. "Anihilăm echipele de ordine şi Partandrii din tot oraşul şi aglomeraţia alsaciană de est."

- Aşa măcar vom fi liniştiţi câteva zeci de minute.

- S-a făcut! anunţă Patricia. Mă duc să văd ce şi cum.

- Ai grijă, îi şuieră Takeshi. Patricia îi face cu ochiul, arătându-i armele pe care le ţine cu mâinile ei voinice.

“Mama a leşinat de-a binelea.”

“Punctul doi. Anihilăm dispozitivele de securitate ale Centrelor de Inseminare.”

- Adică… “dai drumul la Avortoni?”

- Exact, spune el. Haosul va fi total. Am văzut cum a fost pe vremea lui Bartolomeu.

“- Şi noi ce vom face?”

“Avem arme. Femeile vor fi violate de Avortoni. Genele se vor combina din nou aleatoriu. Omenirea va fi salvată. Cu preţul întoarcerii la comună primitivă.”

“Scuzaţi-mă, dragi prieteni, dar aţi făcut o mare tâmpenie.”

- Ăsta cine mai este? Întreabă Patricia, revenită în casă, privind ecranul pe după umărul Ségolènei.

Ségolène nu-i răspunde. Sau îi răspunde: habar n-am.

- Avortonii din Centrul cel mai apropiat au distrus gardul şi se răspândesc în oraş, spune Takeshi. Îi pot urmări pe ecran. Ar trebui ca primii dintre ei să ajungă aici în cam o jumătate de oră. Trebuie să luăm toate armele şi muniţia din maşinile de afară.

Ségolène citeşte. “Ségolène citeşte.” “Ségolène citeşte.”

Ségolène citeşte despre Ségolène cum citeşte DESPRE SEGOLENE CUM CITEŞTE.

Despre.

Nici ea nu ştie de ce.

11. *Când vă veţi întreba de unde vă vin basmele, poveştile, romanele şi muzica simfonică… închideţi ochii şi gândiţi-vă la o femeie*.

Patricia şi Takeshi au cărat tot ce au putut găsi interesant în cele nouă echipaje ale poliţiei care înconjuraseră casa: în principal arme, două emiţătoare de radio în bandă largă, rezerve de glucoză şi neurostimulante, injecţii tranchilizante. Patricia îi face o asemenea injecţie Mamei, apoi se gândeşte dacă să nu-i aplice acelaşi tratament şi Ségolènei. “Însă Ségolène, absentă, citeşte.”

“Înainte să te las să termini povestirea, Ségolène, e bine să ştii cum a început totul. Asta pentru că atunci când nici tu nu vei mai fi, oamenii vor şti că din cele mai vechi timpuri omenirea a fost observată de civilizaţiile vecine: cele din Universul apropiat sau îndepărtat, din trecut sau din viitor, din Universurile paralele sau tangente. O mână de iniţiaţi au fost în

permanenţă legătură cu Ei şi li s-a promis, dacă nu lor, atunci măcar urmaşilor sau urmaşelor lor, accesul la Saltul Cognitiv, la Lumea Atemporală, la Viaţa fără de Moarte. Însă aceasta atunci când omenirea va ieşi din sălbăticie, din războaie, concurenţă acerbă şi individualism. Toate aceste civilizaţii nu s-au grăbit niciodată, pentru simplul fapt că pentru ele Timpul nu există şi că ele şi-au şi realizat misiunea pe mai multe variante de Univers ale omenirii.

Acum eu n-am ce-ţi face, Ségolène, că s-a întâmplat ca tu să trăieşti într-un buzunar mai păcătos al Universului, unde Saltul de care vorbim nu s-a produs.

X se va întoarce, Ségolène. E suficient să intri în povestirea aceasta în modul editare şi să faci ce vrei – ai mâna liberă din partea mea. Nu cred că vreun autor a permis personajelor sale atâta libertate câtă îţi ofer eu ţie, Ségolène."

X este mort, murmură Ségolène nevenindu-i să gândească aceasta cu adevărat.

"Iniţiaţii au înţeles că nu există decât un singur mod de a accelera dezvoltarea omenirii: acela de a sintetiza organisme artificiale, de a pune bazele unei Intelighenţii coerente, atotcuprinzătoare a sistemului solar, care să transforme întâi Pământul şi apoi celelalte planete în vederea maximizarii negentropiei. Numai Astfel aveam acces la Ei.

Intelighenţia avea însă nevoie şi de partea cuantică, imprevizibilă, a informaţiei care trece îndeobşte drept intuiţie. Aşa că, după cum bine a spus Takeshi, au întreţinut o bucată de vreme elementul feminin pentru a-i exploata aceasta intuiţie."

Patricia şi Takeshi şi-au administrat unul altuia câte o injecţie euforizanta şi acum dormitează cu ochii întredeschişi, îmbrăţişaţi, Takeshi sprijinindu-şi capul de sânii supradimensionaţi ai Patriciei. Ségolène se ridică uşor, cu un ochi la ecran. Pe un perete se afla stivuite armele pe care le-au recuperat din maşinile poliţiei. Ségolène se ridică uşoară, urmărită doar de privirea haotică a Mamei şi se apropie de X. Hidrocefalul lui începuse să se usuce într-o pastă cleioasă. Ségolène îşi afundă mâna în cleiul acela, apoi, meticulos, îndeasă cantităţi considerabile de hidrocefal în ţevile tuturor armelor pe care le vede. Inclusiv în cea pe care Takeshi o ţine pe genunchi.

Nici ea nu ştie de ce.

Apoi revine la monitor.

"Şi atunci Intelighenţia a intrat în contact cu *Ei* şi şi-a prezentat realizările, metodic, inginereşte, cum numai ea ar fi fost în stare s-o facă: eradicarea mizeriilor, a războaielor şi conflictelor de tot soiul, explozia demografică controlată, stabilizarea ecologică a planetei. Şi tot n-a fost de ajuns. *Ei* mai vroiau şi altceva, iar acel altceva nu putea fi tradus Intelighenţiei decât prin Artă, Spritualitate, Inedit. Pe scurt, spuneau *Ei*, acceptarea încă a unei planete unde o entitate analizează nişte date şi transformă materia în alte entităţi care să analizeze date nu ne aduce mare lucru. Entităţi din acestea se întâlnesc în Multivers la tot pasul. E ca şi cum un om normal ar trebui să discute de la egal la egal cu o specie de păsări doar pentru că acestea ştiu să-şi construiască un cuib. Asta ca să fac o metaforă pe înţelesul tău, Ségolène.

Exact.

De asta aveau nevoie ei: de poezie, de sensibilitate, de metafore. Nu puteam ieşi din Timp altfel. Şi atunci Intelighenţia a pus bazele Bibliotecii Universale, a determinat generarea spontană de artă de cele mai diverse tipuri, combinată cu deliciosul element aleator feminin pe care-l monitoriza fără încetare."

Ségolène se simte nervoasă. Este în acelaşi timp concentrată asupra ecranului, însă atenţia îi este abătută de nişte zgomote, şopocăituri, sunete guturale, tuşituri, behăituri, mugete, nechezaturi, scrâşnete, lătrături, urlete, răgete, zbierete.

"Avortonii, nu? Ségolène."

Îi vede pe Takeshi şi Patricia tresărind la unison. Înşfăcând fiecare câte o armă şi postându-se la ferestrele sparte dinspre stradă.

"Când opera se va fi terminat, când cantitatea de artă inedită stocată în Intelighenţie ar fi depăşit un anumit prag critic, promovându-ne în rândul civilizaţiilor cu adevărat evoluate din Multivers, am fi obţinut accesul la Timp şi atunci toată această Artă s-ar fi revărsat în trecut şi în viitor: de la inspiraţia primului om primitiv până la cea a marilor artişti romantici sau moderni. Chiar aşa, Ségolène, te-ai întrebat vreodată de unde vine Inspiraţia asta?"

Ségolène zăreşte primele coloane de Avortoni. Trec pe stradă, fără a se opri în faţa lor. Nu mai sunt goi, ci pe ei stau aninate diverse ţoale (feminine) la întâmplare, de unde Ségolène deduce că au prădat magazinele din drum. Unii din ei ţin în mână câte o ciozvârtă de jambon afumat, mulţi câte o conservă de bere (pe care au învăţat s-o deschidă destul de repede, remarcă ea). Câte unii poartă bijuterii, coroniţe de mireasă sau căşti de constructor.

Îi vede crispându-se pe Takeshi şi Patricia. Trei Avortoni s-au oprit în dreptul casei şi privesc cu interes geamurile sparte şi sclipirile ecranelor dinăuntru.

"Şi atunci aţi apărut voi, Ségolène. Şi aţi stricat totul. Eternitatea s-a amânat pe termen nedefinit. Şi vom fi cu toţii condamnaţi la închisoare în Timp."

"Ségolène aude două pocnituri insuportabile simultan, iar camera se umple de fum cu miros de praf de puşcă. Ségolène tuşeşte, Mamă leşina din nou. Ségolène urca la etaj, bâjbâind prin fum."

"Puteai să faci o mie şi unul de alte lucruri mai puţin periculoase, Ségolène."

De unde vine vocea aceasta?

"Accesul la Biblioteca Universală era limitat, însă te-am fi putut admite ca autoare. Avem prea puţine scriitoare. Îţi ofeream un subiect, de pildă: un bărbat din epoca egalitară, chiar înainte de a se produce Ultima Revoluţie Economică, începe să scrie despre lumea de *după* el. În general, oamenii scriau despre lumea de dinaintea lor, însă iată, acesta scrie despre lumea de *după*. Scrie despre tine, Ségolène. Şi tu te amuzai, de la înălţimea Intelighenţiei care te-ar fi ajutat, să-i zădărniceşti opera. Scrii despre el cum începe şi reîncepe povestirea de mai multe ori, cum este nevoit să se oprească la jumătatea frazei pentru că sună telefoanele sau plâng copiii, cum este asaltat cu sarcini de serviciu atunci când îşi dorea mai mult să scrie. Cum era fie prea fericit, fie prea nefericit ca să mai scrie ceva. Aveai libertate deplină, Ségolène."

Ségolène nu mai suportă vocea aceea. Pare că izvorăşte de peste tot, deşi rătăceşte din dormitorul ei în dormitorul mamei, trecând de multe ori prin holişorul unde ciulea urechea atunci când era copilul Tatălui Doi.

- Căluţul meu verzui cu coama mov, spune ea prosteşte.

La capătul celălalt al timpului, căluţul verzui cu coama mov, un bărbat care se îndrăgostise de ea, îi face pe plac: face să tacă vocea aceea şi-o face pe ea, pe Ségolène, să coboare la parter.

Două zdrenţe sângerii stau rezemate de pereţii opuşi, lângă cele două ferestre cu geamuri sparte. Uite ce ne-a făcut curva asta, pare să spună zdreanţa mai întinsă şi mai cărnoasă către zdreanţa cealaltă, restrânsă şi ciolănoasă (parcă nici sânge nu prea avusese).

Iar Ségolène simte, apoi miroase, aude şi vede Avortonul care se uită bezmetic pe ecranul ei. Urmărind nişte simboluri care povestesc despre el însuşi, fără să desluşească ceva.

“Cred că impresia asta au avut-o toţi înaintaşii noştri oameni de ştiinţă. Că e ceva misterios acolo, care-i priveşte în cel mai înalt mod, dar pe care nu reuşesc să-l desluşească.”

Avortonul are ochii cenuşii. Şi trişti. “M-a găsit după miros, probabil.” Fetiţa din mine e a lui. Şi va fi oligofrenă.”

Avortonul trage un şut în ce a mai rămas din X, se holbează puţin la zdrenţele rămase din Takeshi şi Patricia de pe pereţi, apoi o apucă pe Ségolène de mână şi ies împreună în lătrăturile-răgetele-urletele-behăiturile de afară.

Nici ea nu ştie de ce. Îl urmează.

12. *Aşa n-a reuşit niciodată Ségolène să-şi scrie povestea, nici să-l cunoască pe cel care ar fi iubit-o până dincolo de Timp*.

“Nu-i nimic. Noi avem răbdare. Tot aici vom fi şi după încă zece mii de ani.”

Ségolène este înalta, blondă şi arsă de soare. Seamănă cu mai toate femeile din generaţia ei, exceptându-le pe cele care nu sunt înalte şi blonde şi care sunt fie înalte şi brunete, fie înalte şi roşcate. Şi toate arse de soare. Unele şchioapătă uşor, altele sunt cocoşate sau peste măsură de grase. Ségolène are ochii mari, verzi, privind încruntaţi cerul. Ségolène are mâinile bătătorite, brăzdate de tăieturi; una din mâini strânge suliţa, iar cealaltă o linişteşte pe micuţa Xenia.

Tatăl Xeniei, pe care Ségolène l-a numit Nop într-un moment de rătăcire amoroasă, s-a dovedit un partener aproape tandru şi foarte viril, dotat cu o inteligenţă neobişnuită. A învăţat o sută de cuvinte în mai puţin de doi ani. Dintre acestea, cincizeci erau înjurături ţigăneşti sau chinezeşti. După care s-a autoproclamat şef de trib, s-a instalat în fostul magazin Samaritain; îl interesau figurile de ceară imobile ale Partandrilor expuşi acolo, pe care obişnuia să-i mardească atunci când bea peste trei litri de bere – îl amuza faptul că nu-i ripostau. Ségolène vâna, culegea porumb sălbatic, se bătea cu alte femei pentru câte vreo conservă expirată, încropea câte ceva de mâncare şi se ocupa de Xenia. Patriarhatul acesta începuse s-o cam irite; odată când, umblând după şobolani prin subteran (prada relativ uşoară), a dat peste doi

Automaţi antediluvieni în hibernare, i-a activat, i-a programat verbal (încă îşi mai amintea cum) s-o urmeze şi, când Nop a fost în raza lor de acţiune, le-a ordonat:

"- Omorâţi-l."

Nop a sfârşit cu ţeasta crăpata în două sub pumnul metalic al unuia dintre Automaţi. "Al treilea care sfârşeşte astfel din toată povestea." Îşi spune – sau crede că şi-a spus – Ségolène.

De atunci, Ségolène a rămas singură, iar grija ei cea mare este să-i transmită micuţei Xenia cam tot ce ştie sau îşi mai aminteşte a şti.

Mai vede în jurul ei femei sau chiar Avortoni (acum se spune: Bărbaţi) încropind cântece, însoţite de lovituri de linguri sau cozi de mătură în oale vechi şi goale; vede copii pictând pereţii fostelor supermarketuri cu păsări, şoricei şi simboluri falice. Îşi aude Mama, decrepită, zdrenţăroasă, debitând aceeaşi poveste stupidă unde ea trăia cu trei Partandri odată (dar cele care o ascultă au uitat ce sunt Partandrii), până când a venit împuţită de vară-sa Patricia cu un extraterestru care scria poveşti neverosimile, în care a încătuşat-o pe ea şi pe fiica ei Ségolène. Termină povestirea, apoi o ia de la capăt, până când adoarme brusc la mijlocul frazei.

E ceva misterios în dorinţele astea artistice, chibzuia Ségolène pe vremuri.

La un moment dat, Intelighenţia tot a învins şi a suflat o boare a acestui nu-se-ştie-ce peste trecut.

"Şi de fapt, nici măcar nu poţi spune că vine din viitor, pentru că atunci când Intelighenţia şi-a realizat scopurile, Timpul a încetat să existe pentru ea. Pentru noi, va fi peste tot. Te simt, Intelighenţie, zicea idioata de maică-ta."

"Ca un vârtej. Boarea artistică se adună din toate colţurile Universurilor posibile, se concentrează şi creşte în intensitate spre momentul Acceptării, unde este suptă şi trimisă înapoi, peste spaţii, timpuri şi probabilităţi."

Nu înţeleg. Adoarme Ségolène.

Visează Ségolène. N-a înfundat ţevile armelor lui Takeshi şi Patricia, iar aceştia au pus pe fugă hoarde după hoarde de Avortoni. Hidrocefalul lui X nu se uscase încă. Mai multe femei s-au refugiat la ei în casă şi au pus bazele unei noi civilizaţii. Takeshi, aşa cum a promis, i l-a redat pe X, achiziţionat prin efracţie de la Samaritain (unde Ségolène simte umbra lui Nop, însă o alungă). Programat cum se cuvine, dezinhibat de orice contact cu Intelighenţia şi încărcat seminal după analize serioase, X i-a dăruit o fetiţă deşteaptă-deşteaptă şi frumoasă-frumoasă. Oraşul se reface încet-încet în jurul casei Ségolènei. Pe maică-sa o abandonează ultimei hoarde de Avortoni puse pe fugă.

Visează Ségolène? Este lăuză şi între două alăptări intră serios în Bibliotecă, îşi autoeditează povestea, apoi nu se poate abţine şi o editează şi pe cea a povestitorului, făcându-l să cadă în alcoolism crunt imediat după ce acesta scria cum rămăsese ea gravidă prima oară cu X. Povestea ei se opreşte aici, iar povestea *lui* la spital, unde o visează intens în timpul unei crize de delirium tremens.

Ségolène crezuse – nici ea nu ştia de ce – că dacă-l opreşte din scris pe *acela*, povestea ei se va imobiliza acolo unde i-a plăcut mai tare.

Greşit. Poveştile nu se imobilizează niciodată. Chiar dacă se îmbată, cade, îşi rupe gâtul sau se însoară povestaşul. Povestea rămâne undeva şi oricând se va găsi cineva s-o termine. "Avem tot timpul." Pentru că până *atunci* toate poveştile vor fi terminate. "Dacă ai fi putut face o plimbare prin deşert, prin munţi cu înălţimea de peste şase mii de metri, sau pe fundurile oceanelor, ai fi văzut, Ségolène, cât de tenace este viaţa. Indestructibilă. Să ştii de la mine că la fel este şi arta. Tot ce merită a fi pictat va fi pictat la un moment dat; tot ce merită să fie povestit va fi povestit la un moment dat. De-aia n-ai reuşit, Ségolène. Uite că acum chiar am ieşit din spital şi-ţi termin povestea. Nu mai am mult. Sper că ţi-a plăcut povestea ta, Ségolène."

Acela a iubit-o. Ştie Ségolène.

Şi, de fapt, el i-a dăruit-o pe Xenia. Care scânceşte prin somn, iar Ségolène se trezeşte.

Deseori.

Rămâne cu faţa la stele; îşi tot propune să coboare prin puţurile care duc undeva în profunzime, acolo simte ea că ar putea găsi ceva care ar putea foarte bine s-o trimită – pe ea şi pe Xenia – undeva aproape de acolo, de atunci, de stele, de *el*. Dar nu spune nimănui despre dorinţa aceasta, pentru că ceilalţi bărbaţi şi femei ştiu că la capătul puţurilor acelora sta dracul, pândeşte şi mănâncă pe oricine s-ar aventura până acolo. Cu suflet cu tot, evident.

Xenia este departe de a fi oligofrenă. Are doar un ochi verde şi unul cenuşiu, însă se pare că vede perfect. Ieri a văzut-o desenând cu un băţ în nisip un triunghi, unindu-i apoi mijloacele laturilor:

"- Uite, mamă, uite, mamă – un t'unghi!"

Cristian-Mihail Teodorescu

Septembrie 2009

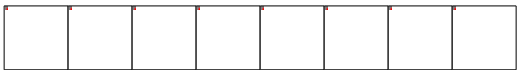

10 Comments »

- ***Cenaclul ProspectArt, 24 septembrie 2009 | Nautilus*** *said:*

  [...] şi Cristian M. Teodorescu – "Majoratul Ségolènei". Textul lui C.M. Teodorescu este postat pe site-ul SRSFF (la cenaclu se va citi doar un fragment). Şedinţa va avea loc la orele 18, la Observatorul [...]

  # 22 September 2009 at 8:52 am

- ***iSFdb - Internet Science-Fiction DataBase » Blog Archive » Sedinta de lucru - Cenaclul ProspectArt*** *said:*

[...] S-au anuntat la citit: Dănuţ Ungureanu: “Ultimul mesaj e vesnicia” si Cristian M. Teodorescu: “Majoratul Ségolènei” [...]

22 September 2009 at 9:55 am

- ***Cititor SF » Intalnire ProspectArt, joi 24.09*** *said:*

  [...] vesnicia” si Cristian M. Teodorescu, “Majoratul Ségolènei”, text ce poate fi vizualizat si online pe adresa web a SRSFF-ului. AKPC_IDS += "6939,"; Categories: stiri la cald Comments (0) Trackbacks (0) [...]

  # 23 September 2009 at 8:56 am

- ***Reîncepe Cenaclul Prospect-Art | Dulce Mahala*** *said:*

  [...] strica să citiţi înainte textul lui Cristian M. Teodorescu, Majoratul Ségolènei. Scris de Vlad Stroescu ← Când nu eşti [...]

  # 23 September 2009 at 11:39 am

- ***Diverse anunţuri « Biblioteca Babel*** *said:*

  [...] M. Teodorescu este lung, autorul va citi numai un fragment, povestirea putând fi găsită integral pe site-ul [...]

  # 23 September 2009 at 1:12 pm

- ***Tweets that mention Societatea Română de Science-Fiction şi Fantasy » Blog Archive » Majoratul Ségolènei – Cristian M. Teodorescu -- Topsy.com*** *said:*

  [...] This post was mentioned on Twitter by Vlad Stroescu. Vlad Stroescu said: Şi citiţi şi povestirea lui Cristian M. Teodorescu: http://bit.ly/14Iz1w E SUPERTAREFRATE! [...]

  # 23 September 2009 at 4:59 pm

- ***Cenaclul ProspectArt – septembrie 2009 | Dulce Mahala*** *said:*

  [...] Textul lui Cristian M. Teodorescu, Majoratul Ségolènei, a fost pentru mine vârful serii. Vi-l recomand cu căldură. Chiar dacă nu vă place SF-ul. Din [...]

  # 24 September 2009 at 10:56 pm

- ***Nerecunoaşterea de sine « Biblioteca Babel*** *said:*

  [...] final, Cristian M. Teodorescu a citi un fragment din “Majoratul Segolenei“. O lume condusă de femei, unde bărbaţii au fost înlocuiţi cu biomecanisme cu aspect [...]

  # 26 September 2009 at 3:08 pm

- ***Ben Ami*** *said:*

  http://www.narth.com/docs/york-rom.html

  recomand cu mare caldura intelegerea notiunilor destul de sumar prezentate in acest articol. pentru ca altfel n-o sa-mi pot sustine in veci concluzia (personala, desigur) cum ca aceasta proza este o satira cu motive SF in care cateva notiuni de biologie, genetica, nanotehnologie si biotehnologie (fara a epuiza) sunt folosite intr-un mod nu tocmai fericit.
  lectura intregii povesti mi-a dezvaluit, cat se poate de clar, ca ceea ce a declarat domnul Danut Ungureanu despre aceasta proza este absolut pertinent. a fost “aruncata in lupta” fara a fi dichisita.
  disonantele sunt evidente, multiple si foarte usor perfectibile, daca se doreste acest lucru.
  rog autorul sa tina cont de un aspect mult prea… uitat in scrierile contemporanilor mei romani: cand scriem despre viitor, incercam sa ni-l imaginam fara accesoriile derizorii ale lumii actuale, care ne scot din proza brutal, nepermitandu-ne sa apreciem cum se cuvine ideile, stilul, povestea, personajele…

  nu mai luam taxi-ul in lumea aia, mestere!
  altfel, toate cele bune!

  # 26 September 2009 at 3:52 pm

- ***Cenaclul ProspectArt, 24 septembrie 2009 | Nautilus*** *said:*

  [...] Teodorescu ne-a delectat apoi cu un fragment din „Majoratul Ségolènei” Textul se găseşte postat integral pe site-ul Societăţii Române de Science-Fiction şi [...]

  # 5 October 2009 at 1:13 pm

Leave your response!

Add your comment below, or trackback from your own site. You can also subscribe to these comments via RSS.

Be nice. Keep it clean. Stay on topic. No spam.

Name (required)

Mail (will not be published) (required)

Website (optional)

You can use these tags:
`<a href="" title=""> <abbr title=""> <acronym title=""> <b> <blockquote cite=""> <cite> <code> <del datetime=""> <em> <i> <q cite=""> <strike> <strong>`

This is a Gravatar-enabled weblog. To get your own globally-recognized-avatar, please register at Gravatar.

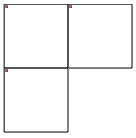
CAPTCHA Code
Articole SRSFF (RSS)

Comentarii (RSS)

sondaj

Cum consideraţi gestul SRSFF de a oferi gratuit, la lansare, volumul "Alte ţărmuri"?

- Un gest de generozitate pentru sefeul românesc (78%, 112 Votes)
- Un gest frumos, dar inutil într-o lume mercantilă (13%, 18 Votes)
- O excentricitate marca SRSFF (6%, 8 Votes)
- Un gest de prost gust, sper sa nu se mai repete (3%, 5 Votes)

Total Voters: **143**

Vote

Loading ...

- Polls Archive

arhiva

Select Month June 2010 (16) May 2010 (32) April 2010 (27) March 2010 (22) February 2010 (13) January 2010 (15) December 2009 (21) November 2009 (23) October 2009 (28) September 2009 (18) August 2009 (22) July 2009 (26) June 2009 (27)

rubrici

- Autor X (1)
- Contra-editorial (3)
- Cronici (36)
- Editorial (44)
- Eveniment (16)
- Fandom (60)
- Mapamond (27)
- Profil (9)
- ProspectArt (12)
- Proză (44)
- Surfer (42)

calendar

June 2010

M	T	W	T	F	S	S
« May						
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

SRSFF recomandă: de ascultat

-

Exploratorii lumii de mâine - realizator: Ştefan Ghidoveanu - În a doua şi a patra sâmbătă din fiecare lună, de la ora 13:15

SRSFF recomandă: de citit

-

În fiecare vineri - Rubrica de science-fiction şi fantasy

SRSFF recomandă: reviste online şi site-uri

-
-
-
-
-
-
-
-
-

edituri & librării recomandate de SRSFF

-

-
-
-
-

bloguri recomandate

- Bebe şi Voicu
- Biblioteca Babel
- Blog de cărţi
- Blogul editurii Nemira
- Blogul lui Feri
- Capricornk13
- Colierul de perle al bunicii
- Cu musca la arat
- Culturalsflearnings
- Cum vă place
- Horia Gârbea
- Horia Nicola Ursu
- SciFiBlog
- Ştefana Czeller
- Stil, substantiv
- Ţesătorul

etichete

Ştefana Czeller Ştefan Ghidoveanu Alexandru Ungureanu Alex Popescu Ana Antonescu Angelo Mitchievici Antuza Genescu Balin Feri Cătălin Sturza Cornel Secu Costel Baboş Cristian M. Teodorescu Cristian Tamaş Cristian Tudor Popescu Daniel Dociu Danuţ Ungureanu Dario Pecarov Diana Alzner Doina Hanu Dragoş C. Butuzea Dragoş Jieanu Dumitru Cl. Stătescu Gheorghe Rogoz Gregory Benford Helion Horia Gârbea Ion Hobana Laura Sorin Lino Aldani Liviu Radu Luciana Grosu Mihai Dan Pavelescu Mihai Iovănel Mircea Opriţă Mugur Cornilă Paul Cernat ProspectArt Proză Rudi Kvala science-fiction Sebastian A. Corn Silviu Genescu Sorin Camner tehnici literare Victor Martin

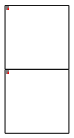

You need to log in to vote

The blog owner requires users to be logged in to be able to vote for this post.

Alternatively, if you do not have an account yet you can create one here.

Powered by Vote It Up

cele mai recente articole

- Stil, substantiv (9. Tratează-te de adjectivită!)
- ProspectArt – vineri 25 iunie
- Dragoş Jieanu la SRSFF
- Bo – Gheorghe Rogoz
- Autodafé la ProspectArt

Cele mai comentate articole

- Aşteptările cititorului (amator) de science-fiction
- Anglomania salvează România
- Omohom - Cristian Tudor Popescu
- Cormac McCarthy-Drumul
- Bicicleta, maşina de speriat scriitori

comentarii recente

- Aspoiu on Seniorii imaginaţiei
- Dorian on Seniorii imaginaţiei
- Victor MARTIN on Nautilus – iunie
- Flavian Petraru on Brandon Sanderson – Elantris
- Kvala on ΠανΓαια

Powered by WordPress | Log in | Entries (RSS) | Comments (RSS) | Arthemia theme by Michael Jubel | Distributed by eBlog Templates